

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА СТРАТЕГІЧНИХ КОМУНІКАЦІЙ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ МИСТЕЦТВ
ІМЕНІ І.П.КОТЛЯРЕВСЬКОГО

Кафедра майстерності актора та режисури драматичного театру

**Гендерні стереотипи у взаєминах пари у виставі «Кохання-
листування» за п'єсою «Листи кохання» Альберта Герні
(режисер Курчев С. В.)**

Кваліфікаційна робота на здобуття ОР «Магістр»

За спеціальністю 026 «Сценічне мистецтво»

Виконала:

Здобувачка вищої освіти

за ОПП Акторське мистецтво драматичного театру і кіно

Тетяна КОПАНЬ

Науковий керівник:

Доктор філософії, старша викладачка

Алевтина СТЬОПНА

Рецензент:

Акторка КАОУМДТ ім. М. Л. Кропивницького,

заслужена артистка України

Вікторія МАЙСТРЕНКО

Допущено до захисту:

Завідувач кафедри _____

(науковий ступінь, вчене/творче звання)

Ім'я ПРИЗВИЩЕ « ____ »

_____ 2024 р.

Харків, 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ГЕНДЕРНІ СТЕРЕОТИПИ У П'ЄСІ «ЛИСТИ КОХАННЯ» АЛЬБЕРТА ГЕРНІ	6
1.1. Біографія автора, історія написання п'єси, її інтерпретації у сценічному просторі, кінематографі.....	6
1.2. Гендерні стереотипи як основа конфліктів у стосунках Меліси та Енді.....	13
1.3. Соціальні ролі та їх вплив на розвиток персонажів Меліси та Енді.....	19
РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ ВИСТАВИ «КОХАННЯ-ЛИСТУВАННЯ» (РЕЖ.С.В.КУРЧЕВ)	33
2.1. Ідейно-тематична спрямованість і психологічне осмислення вистави	33
2.2. Процес створення вистави та партнерська взаємодія.....	38
РОЗДІЛ 3. СУЧАСНА АДАПТАЦІЯ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА СПРИЙНЯТТЯ ВИСТАВИ «КОХАННЯ-ЛИСТУВАННЯ»	56
3.1. Сучасні засоби виразності у виставі.....	56
3.2. Ефект сучасних прийомів на сприйняття глядачами.....	62
ВИСНОВКИ	70
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	72
ДОДАТКИ	74

ВСТУП

Актуальність. Театр завжди був важливим засобом, через який суспільство мало можливість відобразити свої цінності, переконання та соціальні норми. П'єса Альберта Герні «Листи кохання», а також її сценічна версія у виставі «Кохання-Листування» режисера Сергія Курчева, дають цікаву можливість для аналізу гендерних стереотипів у взаєминах між чоловіком і жінкою протягом усього їхнього життя. Дослідження того, як ці стереотипи впливають на розвиток персонажів, а також на їхні відносини, є важливим як для театральної практики, так і для розуміння соціальних процесів, що визначають взаємодію між чоловіками та жінками в реальному житті. Темі кохання, відданості, розчарування та пошуку істинного щастя є вічними і незмінними, адже вони пов'язані з важливими людськими потребами існування. П'єса Альберта Герні «Листи кохання», яка висвітлює такі проблеми, залишається актуальною в будь-який час. Водночас, основною складовою сюжету цього твору є зміна, трансформація стосунків між героями, в тому числі гендерні стереотипи, що формують їх поведінку, ставлення одне до одного та до навколишнього світу. Ці стереотипи можуть значно впливати на їх вибір, спілкування та переживання. Аналіз цих взаємин у п'єси та її сценічних версіях відкриває нові можливості для дослідження соціальних і культурних стереотипів, які впливають на людські стосунки взагалом. Враховуючи, що на сьогодні не було проведено досліджень, які поєднують аналіз цієї п'єси, її сценічні втілення і дослідження гендерних стереотипів у взаєминах героїв з цього твору, ця робота є важливою та актуальною.

Мета дослідження: проаналізувати особливості вистави «Кохання-Листування» в контексті гендерних стереотипів та їхнього впливу на драматургію та акторське мистецтво.

Об'єкт дослідження – вистава «Кохання-Листування» (реж. Курчев С.В.)

Предмет дослідження – гендерні стереотипи у стосунках Меліси та Енді в постановці вистави «Кохання-листування».

Завдання дослідження:

- дослідити історію п'єси «Листи кохання» Альберта Герні, розглянути її втілення в постановках та екранізаціях у різних країнах;
- дослідити гендерні стереотипи, які зустрічаються в п'єсі «Листи кохання» А. Герні;
- визначити ідейно-тематичну спрямованість вистави «Кохання-Листування» реж. С. Курчева;
- дослідити та описати прийоми, методи втілення ролі Меліси;
- дослідити вплив гендерних стереотипів на поведінку персонажів;
- описати процес створення вистави, співпрацю з партнером та режисером.

Методи: У роботі будуть використовуватися такі методи дослідження, як порівняльний, комплексний та системний підходи, біографічний, описовий метод для дослідження акторської роботи в межах сцени та стереотипних соціальних очікувань, якими зумовлені переживання персонажів. Також застосовано загально-науковий аналіз, що стосуватиметься безпосередньо літературної основи (п'єси) та для обробки існуючої інформації про п'єсу; Крім того, доцільно буде використовувати ще метод дійового аналізу (полягає у проживанні обставин заданих персонажу), який стимулює, прискорює творчий процес роботи над виставою. Це дозволить не лише детальніше дослідити характерні риси героїв, але й вивчити їх трансформацію під впливом гендерних ролей, що існують у суспільстві.

Наукова новизна дослідження: Вперше здійснено комплексний аналіз впливу гендерних стереотипів на взаємини героїв вистави «Кохання-Листування», зокрема через призму ролі Меліси та інтерпретацій цієї ролі в різних театральних версіях.

Практичне значення

Результати дослідження можуть бути корисними для акторів, режисерів та театральних критиків при аналізі гендерних стереотипів у театральних виставах, а також матеріали можуть використовуватися як при читанні лекцій, так і застосовуватися у роботі акторів над роллю, або при розробці інших практичних методик для студентів.

Апробація результатів дослідження була написана доповідь і надруковані тези («ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РОЛІ МЕЛІСИ У ВИСТАВІ «КОХАННЯ-ЛИСТУВАННЯ» ЗА П'ЄССОЮ А.ГЕРНІ «LOVE LETTERS»). Achievements of 21st Century Scientific Community: Proceedings of the 2nd International Scientific and Practical Internet Conference, September 16-17, 2024. FOP Marenichenko V.V., Dnipro, Ukraine. Pp. 125-126. [Додаток 1] [10]

Загальний обсяг роботи 83 сторінок, з яких 63 – основного тексту. Список використаних джерел охоплює 33 позиції.

Робота складається зі вступу, трьох розділів, семи підрозділів, висновків, списку літератури та додатків.

РОЗДІЛ 1. ГЕНДЕРНІ СТЕРЕОТИПИ У П'ЕСІ «ЛИСТИ КОХАННЯ» АЛЬБЕРТА ГЕРНІ.

1.1. Біографія автора, історія написання п'єси, її інтерпретації у сценічному просторі, кінематографі.

П'єса «Листи кохання» вдало підходить для аналізу гендерних стереотипів у стосунках між чоловіком та жінкою, не лише в мистецькій сфері, а й в психологічній та соціальній. [1]

Перш ніж перейти до експлікації теми соціальних очікувань у цьому творі, варто насамперед детально розглянути біографію автора, оскільки багато джерел та літератури, де згадується Альберт Герні, вказують на те, що життєві обставини та інші фактори суттєво вплинули на його творчість, натхнення і погляди.

Альберт Рамсделл Герні (A. R. Gurney) народився в місті Баффало, штат Нью-Йорк, 1 листопада 1930 року. [Додаток 4.] Його родина була забезпеченою і належала до соціальної групи "WASP", тобто хлопець ріс у достатку. Герні навчався в Конкорді, Нью-Гемпшир, у престижній школі Сент-Павла. Вищу освіту одержав в Єльському університеті. В цьому ж закладі, починав писати п'єси для аматорського театру студентів і вже тоді його зацікавленість театром була серйозною. Після випуску у 1952 році, зі ступенем бакалавра мистецтв, Герні кілька років служив у Військово-морських силах США. Повернувшись з військової служби, він продовжив освіту в школі драматургії при Єльському університеті, де здобув ступінь магістра мистецтв. Після закінчення навчання почав викладати англійську літературу в МІТ (Массачусетський технологічний інститут). Там він пропрацював двадцять п'ять років, паралельно будуючи кар'єру драматурга. [7]

Його кар'єра драматурга розпочалася в 1960-х роках, але широке визнання здобув аж через 20 років, у 1980-х. [5]

Серед найбільш відомих робіт:

- «Сільський клуб» (The Cocktail Hour)
- «Сільвія» (Sylvia) - комедія про собаку, що стала причиною сімейних конфліктів.
- «Сцени з американського життя» (Scenes from American Life) - сатира на життя американської еліти.
- «Листи кохання» (Love Letters)

Герні можна назвати майстром лаконічних, чуттєвих діалогів, він часто використовував гумор, водночас підіймаючи складні соціальні питання. Альберт знаний у світі як американський драматург, сценарист і романіст, відомий своїми п'єсами, в яких присутній опис життя людей з американського середнього класу. В його творах нерідко можна зустріти підняті теми культури та цінностей, притаманних англосаксонській протестантській Америці ("WASP" культурі - White Anglo-Saxon Protestant). Тепер докладніше про зв'язок і вплив "WASP" на мистецьку діяльність Герні. Для початку доречно буде пояснити, що собою являє це поняття. WASP (White Anglo-Saxon Protestant) - це термін, який використовується для позначення заможних (менш вживане - "білих") англосаксонських протестантів, люди, які належать до середнього та вищого класу американського суспільства. [9] Ця соціальна група довгий час була основою суспільної, економічної та культурної еліти в США. WASP є нащадками європейців, які переселилися до Америки переважно з Англії, у XVII–XVIII століттях. Представники цих поселенців були протестантами (на відміну від католиків, що мігрували пізніше), і часто їхні релігійні цінності слугували як основа їхнього способу життя. Зазвичай представники WASP займалися політикою, фінансами, торгівлею, юриспруденцією та іншими видами діяльностей, що гарантували їм високий соціальний статус. Варто розглянути стереотипи пов'язані з цією культурою, оскільки в творчості Герні зустрічається своєрідна поведінка персонажів, або згадуються обставини, які

вочевидь відображають ознаки цієї культури. До них можна віднести: емоційну стриманість, високі стандарти етикету й поведінки, консервативні погляди, зокрема у питаннях сімейного життя та ролі жінки, орієнтування на збереження традицій, схильність до уникання демонстрації почуттів, що часто приймалося за відчуженість.

Як існуюче суспільне явище, WASP почав занепадати в другій половині XX століття. Влада та сила WASP почала йти на спад через зростання соціального різноманіття в Америці, зміну економічних умов і появу рухів, що боролися за громадянські права. Цей культурний і соціальний прошарок прийнято вважати основним джерелом натхнення для Альберта Герні у його творчості, так як час його діяльності співпав з періодом втрати авторитетності, значення і впливу у сучасному американському суспільстві цією соціальною групою. Такий пережитий досвід, сформував його погляди на світ і став основою для більшості драматичних творів Герні. Він відтворював у своїх п'єсах як переваги та привілеї, так і труднощі, з якими зіштовхувалися представники цієї соціальної групи, майстерно поєднував ліричність із критичним аналізом суспільства, відображаючи не лише особисті переживання персонажів, але й соціальну реальність їхнього життя. Проте він не ідеалізував життя WASP, не вкладав сенсу романтизму цьому періоду, радше навпаки, головними перепонами до щастя персонажів був соціальний тиск, вимоги дотримуватися норм, які часто обмежували свободу особистості.

Герні черпав натхнення зі своїх спостережень. Виріс у Баффало, і це місто часто згадується в його роботах. Він описував його як символ американської культури середнього класу, із яким він був тісно пов'язаний. Він неодноразово згадував, коли йому доводилося жити у середовищі, в якому значну роль відігравав зовнішній вигляд, репутація і дотримання соціальних норм. Більш детально можна розглянути вплив життєвого досвіду автора на прикладі його робіт. Якщо звернути увагу на головні теми, то серед

них можна виявити проблеми соціальних стандартів: герої п'єс часто ведуть боротьбу зі строгими рамками суспільства, до якого вони належать. Також теми сімейних конфліктів: у творах продемонстровані складні та напружені стосунки між членами сім'ї, причинами яких, часто стають соціальні норми і страх порушення традицій. Також в сюжетах не рідко зустрічаються конфлікти ідентичності у героїв, які намагаються знайти своє місце у світі, що змінюється. Приклади п'єс:

- В «Сільському клубі» (The Cocktail Hour) йдеться про сімейні обіди, які стають майданчиком для з'ясування стосунків і зіткнення старих і нових цінностей.

- У «Сцени з американського життя» (Scenes from American Life) Герні показує зміну соціальної структури в Америці через призму життя WASP.

- У «Листах кохання» (Love Letters) герої мають труднощі через соціальні обмеження та ролі, які на них покладає суспільство.

Герні залишив важливий слід у театральному мистецтві завдяки своїй здатності тонко та одночасно глибоко аналізувати соціальні прошарки, до яких сам належав, в свою чергу виносити пережите правдиво. Його п'єси - це не лише погляд на культуру WASP, але й універсальна розповідь про людські стосунки, конфлікти й пошук ідентичності.

Драматург створив понад 50 п'єс, в яких вагому роль займають особисті та суспільні обставини життя середнього класу Америки. П'єсам Альберта Герні властивий тонкий гумор, лаконічні але змістовні тексти та майстерний аналіз людських стосунків. Щодо лаконічності, то його п'єси, зокрема «Листи кохання», були написані так, щоб їх можна було легко поставити і швидко втілити, навіть із мінімальним бюджетом. Для цього він часто обирав прості форми, такі як драматичне читання чи монологи.

«Листи кохання» - одна з найвідоміших робіт Альберта Герні [Додаток 4]. Це п'єса у двох актах, виконана у форматі драматичного читання. Вона

складається з листів, які головні герої - Ендрю Мейкпіс Ледд III і Меліса Гарднер - пишуть одне одному впродовж 50 років. П'єса визначена, як епістолярна драма, оскільки написана у формі листів. За задумом драматурга, актори мають сидіти за столом і читати листи своїх персонажів, завдяки такій формі, твір набуває камерності, інтимності.

Основна тема - розвиток стосунків між двома людьми, які не завжди були разом фізично, але їхній зв'язок залишався сильним завдяки листуванню. П'єса торкається любові, дружби, соціальних очікувань, нерівності, а також невловимості щастя.

Стислий сюжет – герої зустрілися в дитинстві та почали листуватися ще зі школи. У своїх листах вони діляться радіщами та труднощами, відверто розповідають про свої досягнення, поразки, шлюби, розлучення та мрії. Листи показують, як різні соціальні й особистісні фактори впливають на їхнє життя. Отже, присутній соціальний підтекст, тому що п'єса відображає розбіжності між світом чоловіка та жінки, звертаючи увагу на гендерні стереотипи, соціальні ролі, кар'єрний шлях, багатство та успіх.

Постановки та екранізація п'єси. [2] «Листи кохання» – це глибока п'єса про людські стосунки, яка залишає простір для особистих роздумів глядачів. Вона є класикою сучасної драматургії, яка залишається актуальною навіть у цифрову епоху. П'єса вперше була поставлена у 1988 році самим драматургом спільно з Холландом Тейлором у Нью-Йоркській публічній бібліотеці, а згодом в театрі Лонг-Ворф у Нью-Гейвені, штат Коннектикут, з Джоанною Глісон і Джоном Рубінштейном. 31 жовтня того ж року відбулося відкриття бродвейської постановки в театрі Едісона, де було показано 96 вистав, які представили Коллін Дьюхерст і Джейсон Робардс. Серед інших виконавців, які брали участь у бродвейській постановці, були Лінн Редгрейв і Джон Кларк, Стокард Ченнінг і Джон Рубінштейн, Джейн Кертін і Едвард Геррманн, Кейт Нелліган і Девід Дьюкс, Поллі Берген і Роберт Вон, Тімоті Хаттон і Елізабет Макговерн, Свузі Курц і Річард Томас, Елейн Стрітч і Кліфф Робертсон, Ненсі Маршан і Фріц Вівер, а також Роберт Фоксуорт і

Елізабет Монтгомері. Також п'еса була екранізована у 1999 році, знята Стенлі Доненом. [3]

Після довгої відсутності, п'еса повернулася на Бродвей 13 вересня 2014 року в театрі Брукса Аткинсона зі змінним складом. Перший акторський склад зіграли Брайан Деннехі та Міа Ферроу, потім Керол Бернетт з Деннехі та Алан Альда та Кендіс Берген. Ця постановка була закрита достроково, після 6 попередніх переглядів і 95 виступів, закінчившись акторським складом Алана Альди та Кендіс Берген 14 грудня 2014 року. Та у 2023 році Irish Repertory Theatre, небродвейська (тобто позабродвейський театр, а це будь-який професійний театр у Нью-Йорку з місткістю від 100 до 499 місць включно) компанія в Челсі, відновила виставу зі змінним акторським складом, включаючи Талію Балсам, Лауру Бенанті, Метью Бродеріка, Віктора Гарбера, Брук Шилдс, Джона Слеттері та Дж. Сміт-Кемерона. [8] Чому ж така тенденція, грати цю виставу саме досвідченим акторам у поважному віці. Загалом, тому що п'еса про усе життя, тому необхідні актори що усвідомлюють такий досвід. Але перш за все, на мою думку, її грають дуже затребувані актори, в яких мало часу на репетиції, вивчення тексту. Нагадаю, що сам автор заклав такий спосіб виконання, як читання листів, що не вимагає багато ресурсів.

Успішний перехід до кіно і телебачення: Окрім «Листів кохання» кілька його робіт були також адаптовані для телебачення та кіно. Наприклад, п'еса про яку йдеться в моєму дослідженні, була екранізована у 1999 році режисером Стенлі Доненом із Лорою Лінні та Стівеном Вебером у головних ролях.

Герні здобув широке визнання у світі театру, одна з вагомих причин - його численні номінації на престижні нагороди, включаючи Пулітцерівську премію за його видатну роботу над п'есою «Листи кохання». [12.] Ця номінація є свідченням його майстерності у створенні глибоких і чуттєвих драматичних творів, які торкаються універсальних тем і знаходять відгук у

серцях аудиторії. Визнання такого рівня підкреслює важливість його внеску у розвиток сучасного театрального мистецтва. [6]

Однією з особливостей п'єси є її жанр, і у моєму випадку, він епістолярний, про що згадувалось вище. А це означає, що п'єса складається з листів. Саме це і визначає такий жанр. Також до особливостей можна віднести мінімалізм у постановці: два актори, стіл і листи – це і все, що потрібно для вистави. Ці речі роблять її легко адаптованою та популярною серед театрів. Як я вже наголошувала, «Листи кохання» – популярна серед світових зірок, якраз через простоту постановки, за цей матеріал часто беруться відомі актори, зокрема Коллін Дьюхерст, Джейсон Робардс, Міа Ферроу, Алан Альда та Кендіс Берген. Альберт Герні залишив великий внесок у драматургію, пропонуючи глядачам унікальне поєднання легкості та глибини, гумору та трагізму. Його п'єси продовжують надихати нові покоління акторів і режисерів.

Центральними темами п'єси є любов і дружба, які витримують випробування часом, що свідчить про силу людських почуттів навіть на відстані. Автор майстерно змалював вплив суспільних очікувань і соціальних ролей на відносини, показуючи, як зовнішні обставини можуть сприяти розвитку або обмежувати особисті стосунки (про ці речі, детально розглянемо в наступному підрозділі). Окрім цього, п'єса розкриває глибокі конфлікти між емоційним і раціональним, між внутрішніми переживаннями героїв і зовнішніми обставинами, що супроводжують їх в житті, створюючи емоційно насичену і життєво правдиву історію.

1.2. Гендерні стереотипи як основа конфліктів у стосунках Меліси та Енді.

Стереотипи, які формують уявлення про «типову» поведінку чоловіка чи жінки, стають основою для конфліктів Меліси та Ендрю. Дії цих героїв яскраво демонструють вплив соціальних очікувань. Їхній зв'язок сповнений потенціалу, але не реалізується повною мірою через нав'язані стереотипи: раціональність і стабільність Енді як «правильного чоловіка», як наслідок виникає конфлікт із емоційністю та бунтівною природою Меліси, яка прагне свободи. Ці моменти додають драматичної напруги і відображають загальну соціальну проблему впливу стереотипів на людські стосунки. Однією з ключових тем п'єси Альберта Герні «Листи кохання», вочевидь, є соціальні та гендерні стереотипи, які впливають на взаємини головних героїв. Стереотипи щодо гендерних ролей, сформовані суспільством, стають основою багатьох конфліктів у їхніх стосунках, визначаючи не лише поведінку персонажів, а й їхні життєві вибори.

У житті Енді домінує орієнтація на соціальний успіх і раціональність, що відповідає традиційним очікуванням від чоловіка. Меліса ж, навпаки, прагне емоційного зв'язку, виявляє свободу у вираженні почуттів, часто йдучи проти суспільних норм. Саме ця полярність у підходах до життя та кохання закладає драматичну напругу між героями, яка відображає їхні внутрішні конфлікти і зіткнення з зовнішніми обставинами. Соціальні очікування визначають поведінку героїв, створюючи між ними бар'єри, і таким чином ці стереотипи стають основою їхніх внутрішніх і міжособистісних конфліктів.

Якщо брати для аналізу роль Меліси у «Листах кохання», вона є яскравим прикладом того, як гендерна нерівність та суспільні очікування формують вибір і долі жінок. Її комунікація з Ендрю через листи – це не лише вираження почуттів, але й спроба протистояти обмеженням, які накладає на неї суспільство. Можна врахувати ще факт, який загострить

конфлікт між персонажами того, що героїня не надає перевагу спілкуванню у формі листів, але переступає через себе задля досягнення основного бажання - щоб Енді мене любив, а для актриси щоб виконати надзавдання. Меліса прагне зберегти зв'язок із Ендрю та довести свою значущість, адже її потреба бути почутою відображає глибший контекст: вона шукає своє місце у світі, де жіночі голоси часто ігноруються. Водночас її життя сповнене перешкод, серед яких суспільні очікування, що змушують її грати традиційні ролі, такі як зразкова дружина чи мати, навіть на шкоду особистій свободі. Відстань, обмежений формат листування та критика з боку соціуму лише ускладнюють її ситуацію. Конфлікт Меліси розгортається не лише у стосунках з Ендрю, а й у її боротьбі із суспільними нормами. Листи стають для неї актом спротиву: попри ненависть до цього способу комунікації, вона використовує їх, щоб заявити про свої почуття та вимагати рівного ставлення. Ці листи символізують її силу духу, адже, навіть в умовах обмежених можливостей, вона намагається боротися за те, щоб зайняти своє місце у житті Ендрю. Її емоції варіюються від гніву та розчарування до надії та любові, відображаючи боротьбу не однієї жінки за визнання і рівність. Її активна дія – написання листів, які стають інструментом вираження думок і почуттів, навіть попри те, що це не приносить їй бажаного результату. Водночас вона перебуває в очікуванні, таке являється звичним для багатьох жінок, які залежать від рішень або дій чоловіків. Вибір Меліси продовжувати листування, навіть якщо це приносить біль або навіть шкоду особистій свободі, символізує її відчайдушне прагнення зберегти зв'язок і навіть рівноправність. Вона не просто виборює шанси на любов, але й за право бути собою, всупереч нерівності, яка оточує її стосунки. Персонаж Меліси відображає загальні проблеми, з якими стикаються жінки у патріархальному суспільстві. Її боротьба за рівність і визнання стає символом масштабнішої боротьби за рівноправність. Нагадаю, що героїня художниця, яка також переживає свій тернистий шлях, потерпаючи від постійної критики та знехтування. Її емоційний стан і дії показують силу, яка виникає з безсилля, і

напругу, викликану протистоянням суспільним очікуванням. Образ Меліси є потужною метафорою боротьби за рівноправність у стосунках і суспільстві. Через її історію глядачі можуть побачити, як гендерна нерівність впливає на вибір і долю жінки, яка прагне бути почутою, потрібною. Ця тема робить п'єсу досить актуальною і важливою для сучасної аудиторії. Як жінка, вона стикається з тиском суспільства, що постійно намагається нав'язати їй традиційні ролі – дружини, матері, доньки – при цьому ігноруючи її прагнення до самореалізації як особистості та художниці. Її взаємини з Енді, колишнім чоловіком, дітьми та матір'ю формуються у рамках цих очікувань, що змушує її боротися на декількох фронтах. Меліса прагне отримати любов і визнання Енді, але їхні стосунки демонструють нерівність, яка пронизана соціальними уявленнями про роль жінки у стосунках. Вона повинна постійно доводити свою цінність, тоді як Енді має можливість займати більш пасивну, емоційно стриману позицію. Листи стають для неї способом досягти рівноправності у цих стосунках, щоб її почуття й зусилля були помічені й оцінені так само, як і його. Але ця боротьба ускладнюється суспільним контекстом, де жінка змушена шукати схвалення, навіть від найближчої людини. Цікавим фактом є ще й те, що ставши художницею, Меліса прогресує творчо лише тоді, коли Енді нагадує їй про живопис, та схвалює її діяльність. В іншому разі, для творчості Меліси наступає занепад, регрес.

У відносинах з колишнім чоловіком Меліса стикається з ще одним проявом соціального тиску. Її права на дітей обмежуються через судження, які базуються на її нестандартному способі життя. Суспільство схильне засуджувати її як матір, фокусуючись на її вразливостях – любові до алкоголю, творчому способу мислення та імпульсивності. Для Меліси боротьба за дітей – це не лише захист материнства, але й протест проти системи, яка позбавляє жінок права на помилки та другий шанс.

Її прагнення до професійної реалізації як художниці також опиняється під ударом. Суспільство, включаючи її власну матір, вважає цю діяльність «несерйозною» та недостойною для жінки, яка повинна обирати більш

стабільну і «поважну» професію. Творчість Меліси, яка для неї є способом самовираження і подолання хаосу у житті, не отримує належного визнання через стереотипи, що знецінюють жінок у мистецтві. Це ще один прояв соціальних обмежень, які вона змушена переживати і долати. [15]

Нарешті, її стосунки з матір'ю відображають конфлікт між поколіннями й уявленнями про «правильне» життя жінки. Мати, яка уособлює традиційні соціальні цінності, постійно знецінює Мелісу, називаючи її занадто легковажною, щоб самостійно будувати своє життя. У її критиці – всі типові уявлення тогочасного суспільства, які прагнуть прив'язати жінку до прийняттого соціумом способу життя, позбавляючи її свободи вибору. [13]

В таких умовах, боротьба Меліси – це боротьба проти соціальних очікувань, які намагаються визначити її як правильну особистість. Вона прагне бути рівноправною партнеркою у стосунках, вільною художницею, сильною матір'ю та незалежною особистістю. Її історія – чудовий зразок того, як суспільні норми обмежують жінок, але водночас підкреслює силу тих, хто наважується їм протистояти.

Варто розглянути безпосередньо приклади дій та вчинків Меліси і Енді, які краще дають розуміння впливу гендерних стереотипів. І як наслідок вони і були джерелом конфліктів. Найперша вдала подія для прикладу - подарунок від Енді на день народження та її реакція. А саме, Енді дарує Мелісі листівку з привітанням, і вона сприймає це як поверхневе, фальшиве вираження почуттів. Її реакція показує протистояння гендерним стереотипам: Меліса очікує справжньої емоційної близькості, але Енді, діючи в рамках «традиційної чоловічої стриманості» та підлаштовуючись на думку дівчинки, під її матір, обирає безпечний і «правильний» спосіб виразити себе. Такий вчинок характерний для соціальних очікувань від чоловіка, який повинен демонструвати серйозність і раціональність, уникаючи надмірної емоційності.

Меліса повідомляє в листі до Енді про свій шлюб. Меліса пише Енді про свої перші враження від шлюбу, і її слова сповнені розчарування. Вона відчуває себе обмеженою у своїх прагненнях і пригніченою через нову життєву роль - «дружини», яка має задовольняти соціальні стандарти. Це приклад того, як соціальні очікування щодо жіночого щастя через сімейне життя створюють внутрішній конфлікт. Меліса прагне більшого, ніж може дати їй шлюб з Дарвіном, але суспільство не дає їй можливості вибору без осуду.

Дорослішаючи, Енді обирає кар'єру політика, що у п'єсі відображає тиск соціальних ролей. Він відчуває обов'язок будувати стабільне, шановане життя, яке відповідає уявленням про «успішного чоловіка». Його вибір постійно перебуває під впливом потреби відповідати очікуванням суспільства, навіть якщо це суперечить його справжнім почуттям до Меліси. Наприклад, у листах Енді визнає, що його почуття до неї сильні, але їхній зв'язок не вписується у його образ «правильного чоловіка».

В свою чергу, Меліса стикається з фінансовими проблемами після розлучення, і це загострює її невдоволення соціальними стереотипами. Як жінка, вона очікує підтримки від чоловіків у своєму оточенні, але відчуває, що цей вибір обмежує її незалежність. У її листах проглядається бунт проти стереотипу, що жінка не може бути фінансово спроможною без чоловіка.

Розглянемо ще один випадок, коли Енді відмовився від зустрічі з Мелісою. Енді, попри сильні почуття до Меліси, не наважується піти проти соціальних норм і зрадити свою дружину. Він дотримується ролі «зразкового чоловіка», який не має права на емоційні слабкості чи відкриті пориви. Ця відмова є прямим відображенням соціальних очікувань, які стримують його від прийняття рішень, що виходять за межі встановлених рамок.

Також у п'єсі присутня сцена з алкоголем, яка може слугувати прикладом ситуацій, що відображають гендерні стереотипи, як основу конфліктів між персонажами. Меліса у своїх листах згадує, що зловживає алкоголем, щоб впоратися з особистими проблемами і соціальним тиском. Це

непряма критика стереотипу, що жінка повинна завжди залишатися емоційно сильною та догоджати іншим, навіть ціною власного щастя. Її вибір виражає протест проти цих стандартів, але також демонструє, як вони впливають на її руйнівну поведінку.

Енді постійно наголошує на важливості забезпечення добробуту своєї родини. Його зосередженість на кар'єрі і батьківських обов'язках підпорядкована уявленням про чоловіка як «годувальника». Водночас це створює бар'єр для його справжнього бажання бути з Мелісою.

Взагалом, дії Меліси та Енді чітко демонструють, як гендерні стереотипи стають основою їхніх конфліктів. Енді намагається відповідати очікуванням стабільного і відповідального чоловіка, а Меліса — жінки, яка відкидає рамки, але водночас прагне бути прийнятою такою, якою вона є. Їхня історія є прикладом того, як соціальні уявлення можуть перешкоджати щирим стосункам і призводити до болісних розривів.

1.3. Соціальні ролі та їх вплив на розвиток персонажів Меліси та Енді

Цей підрозділ підкреслює, що у даній п'есі соціальні ролі не тільки формують характери персонажів, але й створюють трагічний підтекст, де кожен вибір героїв стає своєрідною жертвою на користь власного уявлення про обов'язок чи свободу. Соціальні ролі стають як рушійною силою, так і бар'єром для розвитку героїв. Енді та Меліса — уособлення двох протилежних підходів до взаємодії зі своїм соціальним оточенням: підпорядкування обов'язкам і бунту проти них. Їхні стосунки показують складність людської природи, де особисті бажання, почуття та суспільні ролі нерідко вступають у глибокий конфлікт, залишаючи по собі відчуття втрати і невиправданих можливостей. [14]

Відповідно до класичних уявлень, чоловік вважається раціональним, стабільним і відповідальним, тоді як жінка — емоційною, імпульсивною і залежною. Ці ролі суттєво впливають на поведінку героїв, створюючи простір для непорозумінь і внутрішніх протиріч. У моєму випадку, Меліса постає, як символ свободи і саморуїнування, а Енді як втілення стабільності і страху змін. Їхній життєвий шлях тісно пов'язаний із соціальними ролями, які вони приймають і від яких страждають. Соціальні ролі в п'есі є ключовим фактором, що впливає на їхній розвиток, вибір і долю. Соціальні ролі, як елемент самоідентифікації формують базову структуру існування персонажів, відображаючи вплив їхнього виховання, оточення та суспільного статусу. Хоча герої займають різні місця в соціальному спектрі, їхні ролі взаємодоповнюють одне одного, створюючи складну динаміку стосунків. Листування ж стає для них способом вирватися за межі своїх ролей. Через ці листи вони виражають думки, які не могли б сказати вголос у своєму реальному житті.

Історія Меліси та Енді починається з дитячої «незграбності», тобто певної відкритості, яка призводить до неї, й формальних соціальних жестів, які, проте, вже тоді визначають динаміку їхніх стосунків. Перший ключовий момент — подарунок Енді: він дарує Мелісі книжку, продиктований вихованням і бажанням справити враження. Для Енді це жест доброзичливості, що відображає його прагнення догодити і бути прийнятим у відповідності до соціальних правил.

Меліса реагує на цей вчинок несподівано для свого середовища. У її світі, де етикет і ввічливість є обов'язковими, така дія повинна була б викликати подяку чи хоча б стриману реакцію. Проте вона пише йому зухвалого листа, де прямо повідомляє, що він її дратує. Вона навіть просить його більше не писати їй. Це прояв її раннього бунту проти соціальних норм, які диктують необхідність приховувати справжні почуття за фасадом ввічливості.

Енді, в свою чергу, сприймає цей лист серйозно, хоча для більшості дітей із його соціального кола така відповідь могла б стати приводом для чергових формальних вибачень чи спроби нав'язати свою увагу. Він, вихований у дусі дисципліни та поваги до чужих бажань, виконує прохання Меліси і перестає писати. Його рішення дивує дівчинку, бо до цього він заявив у листі, що має до неї особистий інтерес. Для Меліси це стає першим уроком, що Енді не схожий на інших хлопців із її середовища. Він не грає у формальні ігри, яких від нього очікують, а дійсно поважає її слова.

Цей початок визначає тон їхніх стосунків на багато років уперед. Меліса починає усвідомлювати, що Енді, попри зовнішню правильність і стриманість, має свою внутрішню гідність і непохитність. Він не намагається нав'язати себе, але й не відмовляється від своєї симпатії. Водночас Меліса, навіть у дитинстві, виявляє свої протиріччя: її слова про те, що вона не хоче більше отримувати листи, не відповідають її підсвідомому бажанню підтримувати зв'язок із хлопцем, який дивує її своїм ставленням і відданістю.

Цей момент, простий на перший погляд, ілюструє основну динаміку їхніх стосунків: взаємний вплив, конфлікт між зовнішніми проявами й внутрішніми бажаннями, а також боротьбу із суспільними очікуваннями, які накладають на них їхні родини й соціальний клас. Відмова Енді продовжувати писати стає першим проявом його характеру, що пізніше розкриється у його внутрішньому конфлікті між роллю "правильного" чоловіка і глибокими почуттями до Меліси. А для Меліси це перший сигнал того, що її зв'язок із Енді стане важливішим, ніж вона могла собі уявити.

Виховані в різних, але однаково обмежуючих соціальних рамках, герої намагаються знайти баланс між очікуваннями суспільства і власними почуттями. У кожному листі, що вони пишуть одне одному, зчитується цей невидимий тягар, який водночас формує їхню самоідентичність і стає джерелом внутрішнього конфлікту.

Ендрю Мейкпіс Ледд III — взірць дисципліни і зразковості, сформованої під впливом консервативних цінностей його сім'ї. Його життя є чітко спланованим рухом до суспільного успіху. Освіта в престижних закладах, юридична кар'єра, шлях до сенаторського крісла — усе це не просто етапи його життя, а виконання ролі, накресленої для нього ще змалку. Енді займає роль "стійкого служителя суспільства". Вихований у сім'ї з консервативними цінностями, Енді сприймає успіх у кар'єрі та суспільну відповідальність як головну мету життя. Він йде за очікуваннями свого соціального класу: вступає до престижних навчальних закладів, буде юридичну кар'єру і стає сенатором. Попри прагнення до зовнішнього успіху, Енді залишається внутрішньо роздвоєним. Його листи до Меліси демонструють постійну потребу у підтримці й розумінні, яке він не знаходить у соціальному житті. Його роль політика диктує стриманість, однак у листах проявляється його емоційна вразливість. Відповідальність за родинну спадщину змушує Енді ставити кар'єру вище за особисте щастя. Його одруження з Джейн, що є раціональним і "правильним" кроком, протиставляється його глибоким почуттям до Меліси. І це перетворюється на

важкий хрест для Енді, який усвідомлює, що його успіх у професійному житті не компенсує втрат у особистому. Ця роль сталевого служителя суспільства, людини, яка ставить обов'язок вище за особисті бажання, не дозволяє йому повністю реалізувати свої почуття до Меліси. Його листи, наповнені щирими зізнаннями, стають єдиним місцем, де він може бути вразливим і справжнім, адже в реальному житті ця роль диктує йому стриманість, розсудливість і підпорядкування громадському обов'язку.

Меліса Гарднер, навпаки, є втіленням протилежності до цієї стабільності. Її життя — це бунт проти соціальних норм, нав'язаних їй заможним і традиційним оточенням. Народжена в привілейованій родині, Меліса змалку відчуває тиск, спрямований на створення образу ідеальної жінки. Однак її непокірний характер і внутрішня потреба свободи відкидають ці рамки. Вона відмовляється від типових ролей дружини, матері чи спадкоємиці, протиставляючи себе тому суспільству, яке, як їй здається, її не розуміє. Її листи часто насичені сарказмом, іронією, а часом і розпачем, адже боротьба за незалежність приносить їй не лише полегшення, а й біль саморуйнування. Меліса займає місце “привілейованої аутсайдерки”. Це означає, що дівчинка яка виростає в заможній сім'ї, але відчуває відчуження через вимоги до ідеального образу жінки її класу. Її непокірність суспільним нормам та відсутність кар'єрних амбіцій ставлять її у протиріччя з очікуваннями оточення. Цей персонаж постійно у пошуках свободи шляхом руйнування ролей. Меліса відкидає традиційні ролі матері, дружини та спадкоємиці заможної родини. Однак це не приносить їй щастя. Її зневага до норм стає одночасно джерелом свободи і саморуйнування.

Через вплив соціальних ролей обоє героїв постійно перебувають у стані конфлікту. Для Енді, Меліса стає уособленням свободи, якої йому бракує. Вона приваблює його своєю хаотичною, нестримною натурою, але водночас її бунт лякає його, адже виходить за межі зрозумілих йому правил. Для Меліси Енді є тим самим символом стабільності, якої їй завжди не вистачало. Її зневага до його “правильного” життя не заважає їй шукати в ньому опори,

розуміння і турботи. Їхнє листування стає не лише засобом спілкування, а й єдиною можливістю вийти за рамки своїх соціальних ролей, відкрити справжні думки й почуття.

Однак ці ролі виявляються сильнішими за героїв. Енді, навіть усвідомлюючи, що його любов до Меліси є найважливішим почуттям у його житті, продовжує обирати обов'язок перед суспільством. Його шлюб із Джейн — це раціональне рішення, що відповідає його соціальному статусу, але водночас є відмовою від справжнього щастя. Меліса ж, у своєму бунті проти норм, втрачає зв'язок із дітьми, потрапляє в залежність від алкоголю і залишається самотньою, руйнуючи себе. Їхні соціальні ролі — це тягар, який стає водночас і причиною їхньої близькості, і перепорою, що віддаляє їх одне від одного.

Соціальні ролі, які формують цих героїв, є джерелом глибокого трагічного підтексту п'єси. Вони показують, наскільки сильним є вплив суспільства на особистість і як важко зберегти себе, коли зовнішні обставини диктують свої правила. У фіналі п'єси листи, що колись були ниткою, яка поєднувала Енді та Мелісу, залишаються свідченням того, що, попри всю соціальну віддаленість і внутрішній конфлікт, їхній зв'язок був справжнім. Це історія не тільки про любов, але й про те, як важко залишатися собою у світі, де кожен крок визначається суспільними очікуваннями. Соціальний тиск відіграє центральну роль у житті обох героїв, формуючи конфлікти між особистими бажаннями та обов'язками.

Меліса з дитинства протистоїть строгим нормам своєї соціальної групи. Її зневага до традиційних уявлень про жіночність і бунтівний характер призводять до конфліктів із родиною, провалів у шлюбах і руйнування її стосунків із дітьми. Водночас її поведінка стає криком про допомогу. Листи до Енді показують її внутрішню боротьбу: між бажанням бути прийнятою і прагненням звільнитися від соціальних очікувань.

Спостерігається і взаємовплив соціальних ролей обох персонажів. Хоча герої займають різні місця в соціумі, їхні ролі взаємно доповнюють одне одного, створюючи складну динаміку стосунків.

Контраст між стабільністю Енді та хаосом Меліси: Енді шукає в Мелісі “порятунк”, змогу втекти від жорстких правил свого життя. Вона для нього — символ свободи, яка приваблює і лякає водночас. Меліса вбачає в Енді підтримку, яку вона не отримує від інших близьких людей. Його стриманість та вірність нагадують їй про можливість здобути стабільність, якої їй бракує.

Вчинки героїв стосовно одне одного, вказують на взаємної залежності, або співзалежності. Листування стає для них способом вирватися за межі ролей, які нав’язує їм оточення. Через ці листи вони виражали думки, які не змогли б сказати вголос у своєму реальному житті. Проте попри багаторічне листування, герої так і не знаходять можливості подолати тиск соціальних ролей:

Енді: Попри своє кохання до Меліси, він залишається вірним обов’язкам перед суспільством і родиною. Це призводить до того, що він так і не реалізує своєї любові до неї. Можна навіть ствердити, що при наявності родини, та підтримки своїх виборців, він все одно є по-справжньому самотнім.

Меліса: Її боротьба проти суспільних норм перетворюється на саморуйнування. Вона втрачає зв’язок із дітьми, страждає від алкоголізму і врешті-решт залишається самотньою в усіх значеннях.

У п'єсі "Листи кохання" Альберта Герні проблема героїв - це їхній спосіб комунікації та невміння розкривати свої справжні почуття один одному, незважаючи на те, що між ними існує глибоке почуття прив'язаності і любові. Це спричиняє те, що їхнє життя не розвивається так, як могло б, і вони так і не стають родиною, хоча і мають всі можливості для цього. Є декілька основних причин, чому герої так і не з'єднали свої долі:

- Невміння комунікувати в реальному житті:

Обидва персонажі, Меліса та Ендрю, довгий час мають проблеми в комунікації наживо одне з одним. Вони спілкуються через листи, а не через розмовляють, і саме це є основною перепорою на шляху до їхнього щастя. Листи дозволяють їм уникати прямого зіткнення з реальними емоціями, тому що вони можуть ретельно підбирати слова і редагувати їх перед тим, як відправити. Але це також означає, що вони не завжди виражають свої справжні почуття, а замість цього часто створюють образи або маски, щоб уникнути справжніх емоційних конфліктів. Бояться розчарувати одне одного, через неспівпадіння зі сформованими листами образами.

- Відсутність бажання змінюватися та адаптуватися:

Їхня ситуація також пов'язана з тим, що вони не можуть змінити свої звички та адаптуватися один до одного. Меліса ненавидить писати листи, але робить це, щоб зберегти зв'язок з Ендрю. Вона хоче прямої, фізичної близькості, але не може переступити через свою неприязнь до письмового спілкування. Ендрю також не може зрозуміти, чому вона не може сприйняти цей спосіб комунікації, і не намагається змінити ситуацію. Але вона в свою чергу чекає на такий крок саме від Енді. Їхня нездатність адаптуватися до обставин та один до одного в кінцевому підсумку призводить до того, що вони не можуть будувати спільне життя в справжньому житті.

- Зовнішні обставини та вибір:

Додатково, обидва герої, можливо, не можуть або не хочуть робити важливі життєві вибори. Меліса, наприклад, обирає залишитися в своїй комфортній ситуації з Ендрю, без того, щоб змінити свою поведінку або відкритися йому повністю. Тому, навіть якщо між ними є любов, вона не може здійснити цей крок до спільного життя, бо занадто боїться змін. Ендрю, у свою чергу, не здатен вийти з цієї ситуації, бо він готовий залишити все так, як є, не стикаючись із проблемами і труднощами, які можуть виникнути при реальному спільному житті. Оскільки вони постійно ведуть діалог через листи, немає прямого розвитку стосунків: жоден з них не отримує задовільної відповіді від іншого при зустрічі. Листи не дозволяють бути

спонтанними і відвертими, тому їхні почуття залишаються за межами реальності, в світі ідеалізації і роздумів. Вони не переживають справжніх моментів разом, не мають зв'язку, що може їх зблизити або навпаки, як боялися ці персонажі, віддалити їх одне від одного.

- Протистояння внутрішнім страхам:

Кожен з них має свої внутрішні страхи та комплекси, які заважають відкритися один перед одним. Меліса боїться, що її емоції будуть надто інтенсивними або неприємними для Ендрю, тому вона часто стримується і вдає з себе легковажну і холодну у прояві любові до Енді. Ендрю ж не готовий до повної відкритості і віддачі в стосунках, він може бути занадто замкнутим або не бажати змінювати своє життя. В результаті ці страхи та сумніви стають основними бар'єрами на шляху до спільного життя.

- В стосунках присутня незгодженість в поглядах на майбутнє:

Вони також не можуть визначити чітко майбутнє разом. Кожен з них має своє уявлення про стосунки, і це не завжди збігається з тим, що потрібно для того, щоб побудувати міцні зв'язки та родину. Вони не можуть знайти спільну мову в тому, як виглядатиме їхнє спільне життя, навіть якщо у них є бажання бути разом.

Виходячи з цих причин, можна сказати, що у п'єсі "Листи кохання" ключова проблема героїв полягає в їхній нездатності або небажанні зламати бар'єри між ними, навіть коли між ними є справжні почуття. Вони обирають листи як спосіб уникнути реального контакту та прямого зіткнення з емоціями, що, в свою чергу, призводить до їхнього відчуження і нездатності побудувати спільне життя.

Вплив батьків Меліси на її життя в контексті п'єси "Листи кохання" Альберта Герні є дуже значущим і, ймовірно, визначальним для її емоційного розвитку та вибору партнера в житті. Із опису її сімейної ситуації видно, що вона зростала в оточенні глибоких емоційних травм і труднощів, що мали серйозний вплив на її особистісне становлення.

Мати Меліси, яка була байдужою до своєї дочки й часто пиячила, могла залишити у Меліси відчуття покинутості і недооцінки. Байдужість матері може стати причиною того, що Меліса почала шукати в житті емоційного контакту і прихильності від інших людей, включаючи Енді, через листування. Можливо, вона прагнула знайти теплоту і підтримку, які вона не отримувала вдома. Пияцтво матері могло також створювати відчуття хаосу в родині, що могло перешкоджати Мелісі розвивати здорові емоційні моделі взаємин і довіряти іншим людям. Замість того, щоб отримувати любов і увагу від матері, Меліса змушена була шукати емоційну підтримку в інших місцях, зокрема через інтимні, але віддалені стосунки з Енді.

Відсутність батька в житті Меліси, а також його відхід з родини та створення нової, могло залишити у неї відчуття відкинутості і знецінення. Це відчуття покинутості, ймовірно, відбилося на її відносинах з чоловіками в майбутньому. Меліса могла розвивати схильність до того, щоб відчувати себе не зовсім впевненою у стосунках з іншими людьми, адже її батько не був прикладом стабільності і підтримки. Відсутність батька також могла породити у Мелісі прагнення до більшої самостійності та незалежності, що, в свою чергу, могло вплинути на її рішення про шлюб із людьми, які здатні забезпечити її стабільність.

Вітчим, який домагався до Меліси, ймовірно, залишив найбільшу емоційну травму в її житті. Це могло призвести до серйозного порушення її емоційної безпеки та довіри до чоловіків. Меліса могла розвинути глибоке відчуття страху або недовіри до чоловіків, що, можливо, пояснює її недовіру і упередження щодо інтимних стосунків із Енді. Вона могла побоюватися близькості, оскільки її досвід з вітчимом, ймовірно, закріпив у ній відчуття, що чоловіки можуть бути небезпечними, і навіть любов може бути шкідливою чи обтяжливою.

Оскільки Меліса виросла в умовах, де любов і підтримка були відсутні, вона могла в дорослому віці прагнути створити стабільні стосунки, аби заповнити емоційну порожнечу, яку залишили її батьки. Вона вибирала

партнерів, з якими мала соціальну і матеріальну стабільність, проте в глибині душі залишалася прив'язана до ідеї про кохання, яке вона не змогла реалізувати через травматичний досвід дитинства. Спілкування з Енді через листи стало для неї єдиним способом вираження почуттів, тому що він був для неї безпечним, позбавленим фізичного контакту, що могла б сприймати як загрозу через травми з дитинства. Батьки Меліси, особливо через відсутність емоційної підтримки і стабільності, залишили глибокий відбиток на її поглядах на стосунки, шлюб і довіру. Вони, ймовірно, стали чинником, що призвів до її страхів і сумнівів у власних почуттях і відносинах з чоловіками, зокрема з Енді. Її сімейний досвід сформував у Мелісі певні механізми захисту, що й завадило їй повністю віддатися коханню до Енді.

Хронологія подій у їхньому житті, яскраво демонструє, як соціальні очікування впливають на їхні рішення, долю і стосунки і як наслідок, діють на розвиток персонажів. Меліса і Енді знайомляться у дитячому віці, коли обидва виховуються в заможних родинах з високими соціальними стандартами.

Енді, вихований у строгій і дисциплінованій родині, змалку вчиться відповідати високим стандартам, що покладаються на спадкоємця в зразковій сім'ї. Він уже тоді демонструє схильність до дотримування правил, структури і прагнення бути "правильним". Меліса, хоч і зростає в схожому середовищі, не відповідає образу ідеальної дитини. Вона виявляє незалежність і схильність до бунту. Її поведінка, іронія та сарказм у листах до Енді, є першим проявом її боротьби з роллю, нав'язаною суспільством. До прикладу, на дитячих заходах, таких як шкільний бал, Енді поводить себе стримано і формально, втілюючи очікування свого класу. У той час Меліса демонструє непослух, "зникаючи" з Бобом Бартрамом. Цей епізод підтверджує її небажання підкорятися правилам.

Їхнє листування продовжується, і стає очевидним те, як соціальний тиск починає формувати їхні життєві шляхи.

У випадку Енді:

Його юнацькі роки проходять у межах чітко визначеного плану. Він вступає до престижної школи, бере участь у спортивних змаганнях, розвиває свої навички в публічній діяльності. Він уже тоді знає, що його очікує кар'єра юриста, а згодом і політика.

У випадку Меліси:

Меліса починає дедалі більше проявляти свій бунтівний характер. Вона ігнорує очікування суспільства щодо своєї поведінки, що виявляється у її невдачах у навчанні, імпульсивних вчинках і ранніх стосунках.

Приклад події:

Енді пише, що він пишається своїми досягненнями, і пропонує Мелісі дотримуватися "правильного" життя. Однак вона відмовляється, говорячи, що не хоче бути частиною суспільства, яке її обмежує. Її вибір стає джерелом конфлікту між ними.

Коли обидва герої вступають у доросле життя, їхні життєві траєкторії починають значно відрізнятися.

Енді:

Його шлях передбачуваний і успішний. Він закінчує юридичний факультет, одружується з Джейн, яка відповідає ідеалу дружини в його соціальному колі, і починає будувати кар'єру політика. Його життя ідеально вписується в рамки, продиктовані його соціальним статусом.

Меліса:

Меліса відкидає всі норми, за якими живе Енді. Вона одружується, але її шлюб виявляється нещасливим. Її життя сповнене особистих криз, конфліктів із родиною та емоційних зривів.

Приклад події:

На одному з етапів Енді пропонує Мелісі підтримати його політичну кампанію. Вона відповідає сарказмом, називаючи його лицеміром і зауважуючи, що він усе своє життя тільки те й робить, що задовольняє очікування інших.

На етапі життя, який я б назвала «зрілість», їхні ролі вже остаточно визначені, але обидва починають розуміти їхню природу обмежень.

Енді:

Він стає сенатором і публічною особою, але в його листах до Меліси з'являється меланхолія і ностальгія. Він визнає, що його життя, хоч і успішне зовні, насправді позбавлене справжнього емоційного наповнення, відсутнє відчуття щастя.

Меліса:

Вона переживає фінансове і емоційне спустошення, втрачає зв'язок із дітьми та стає залежною від алкоголю. Її бунт проти норм обертається саморуйнуванням.

Приклад події:

Меліса пише Енді, що він нагадує їй "залізного робота", який пожертвував усім заради ролі, яку для нього визначило суспільство. Енді ж у своїх листах намагається підбадьорити її, хоча сам усвідомлює, що вона має рацію стосовно його життя.

І нарешті, завершити про розвиток персонажів під призмою соціальних очікувань можна прикладом фіналу п'єси: після смерті Меліси, Енді пише лист для її матері, у якому відкрито говорить, що Меліса була центральною фігурою в його житті. Він визнає, що всі його рішення, навіть найбільш формальні, завжди мали відбиток її присутності. Її смерть змушує його відчувати емоційну порожнечу, яка ніколи не буде заповнена.

Ця фінальна подія підкреслює основну трагічну лінію п'єси: соціальні ролі, хоч і забезпечують структуру життя, можуть стати бар'єром для справжніх людських стосунків і повного самовираження. Енді і Меліса, кожен по-своєму, залишаються жертвами цих ролей, які формували їх із самого дитинства.

РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ ВИСТАВИ «КОХАННЯ-ЛИСТУВАННЯ» (РЕЖ. С.В. КУРЧЕВ)

2.1. Ідейно-тематична спрямованість і психологічне осмислення вистави

Вистава «Кохання-Листування» режисера С.В. Курчева, створена на основі п'єси Альберта Герні «Листи кохання», в ній підіймаються глибокі питання, пов'язані з любов'ю, комунікацією та життєвими виборами. [Додаток 2.]

Центральною темою постановки є дилема між дотриманням соціальних очікувань і прагненням до власного щастя. Через долі Меліси та Енді глядачі переживають історію, яка змушує замислитися про необхідність жити повним життям, цінуючи моменти, замість того, щоб відкладати свої почуття на невизначене майбутнє.

Головні герої вистави уособлюють два різних підходи до життя. Енді є символом дотримання правил і соціальних норм. Він завжди обирає стабільність, жертвуючи власними почуттями, щоб залишатися у межах «правильного» життя. Для нього кохання до Меліси стає емоційним притулком, але він ніколи не наважується зробити вирішальний крок, щоб бути з нею. Його вибір підкоряється логіці та зобов'язанням, навіть якщо це приносить йому внутрішній біль.

Меліса, навпаки, прагне свободи і відкидає обмеження, які нав'язує суспільство. Вона хоче жити у відповідності до власних бажань, але її бунтівний дух часто стає причиною внутрішнього конфлікту. Незважаючи на свої прагнення, вона також зазнає впливу соціальних норм, які визначають її

вибори. Її невпевненість у собі, посилена особистими травмами, стає бар'єром на шляху до повної реалізації свого щастя.

Обидва персонажі ілюструють важливу ідею вистави: щастя можливе лише тоді, коли людина наважується жити відповідно до своїх істинних почуттів, навіть якщо це означає протистояти соціальним нормам. Вистава нагадує, що життя «тут і зараз» є єдиним, що ми маємо, і будь-яке зволікання у важливих рішеннях може призвести до втрати найціннішого.

Комунікація як міст між двома світами. У виставі листування героїв є символом як їхнього зв'язку, так і дистанції. Їхні листи демонструють глибину почуттів, але також підкреслюють страх перед справжньою близькістю. Для Енді листування — це спосіб зберегти уявлення про Мелісу як ідеал, не стикаючись із реальністю, яка могла б розчарувати його. Для Меліси — це можливість бути почутою, не ризикуючи отримати відмову чи критику.

Режисерське рішення осучаснити комунікацію через використання цифрових технологій посилює ідею того, як люди, попри можливість миттєвого зв'язку, залишаються ізольованими у своїх емоціях. Екрани з текстами повідомлень, які супроводжують виставу, стають не лише візуальним акцентом, але й підкреслюють тонку межу між зв'язком і відчуженням.

Життя «тут і зараз»: вічна ідея, яку висвітлював не один драматург в різні часи та епохи. Одна з найважливіших тем вистави — усвідомлення плинності часу і необхідність цінувати моменти, які нам випадають. Герої постійно відкладають свої почуття на «кращі часи», але це лише віддаляє їх одне від одного. Постановка нагадує, що кожна мить, коли ми відмовляємося жити справжнім життям, є втраченою назавжди.

Режисер С.В. Курчев акцентує цю ідею через сценографічні рішення: зміну костюмів, гримування на сцені, яке показує старіння героїв, і розбиття сцен на часові періоди. Глядачі буквально бачать, як час змінює персонажів, залишаючи їм дедалі менше можливостей для щастя.

Ця ідея особливо резонує з сучасним глядачем, адже у світі, де люди часто жертвують своїми емоціями заради кар'єри, статусу чи соціального схвалення, нагадування про важливість моменту є надзвичайно актуальним. Також незважаючи на велику кількість дії на сцені, вистава йде всього лише одну годину. Цей прийом загострює тему швидкоплинності життя, адже, нагадаю, актори на сцені демонструють існування від дитинства до старості.

Вистава дає змогу глядачу побачити, наскільки важко вирватися з соціальних рамок, але водночас нагадує, що іноді це єдиний шлях до справжнього щастя. Енді і Меліса обирають різні підходи до життя: він підкоряється суспільству, вона його відкидає, але обидва втрачають щось важливе. Їхня історія стає застереженням і закликком до глядачів: не дозволяти зовнішнім обставинам зруйнувати ваші почуття.

Вистава «Кохання-Листування» стала для мене не просто драматичним дослідженням персонажа, а й способом зануритися у складний світ людських стосунків, у якому любов, страхи та соціальні обставини переплітаються у тонку мережу. Моя героїня, Меліса, — це образ, через який розкривається складність і водночас глибина емоційної прив'язаності, яка може тривати роками, навіть якщо вона ніколи не реалізується повністю.

Ця вистава — про вибір, який ми робимо, і про те, як наші страхи, сумніви та прив'язаності часто стають на заваді справжньому щастю. У сценах, де Меліса намагається переконати Енді залишити свою сім'ю, стає очевидним, наскільки сильно герої прив'язані до своїх ролей і обов'язків, навіть якщо це суперечить їхнім справжнім почуттям. Водночас через листування між ними проявляється їхня боротьба — з собою, із соціальними нормами, із часом. Для Меліси листи — це не лише спосіб спілкування, але й інструмент, за допомогою якого вона тримає зв'язок із минулим, з тим, ким вони були колись, і з надією на те, ким вони могли б стати. Ця комунікація є водночас зв'язком і дистанцією, адже герої ніколи не наважуються повністю впустити одне одного в реальне життя.

Робота над виставою дозволила глибше осмислити, як психологічні аспекти взаємодії між людьми формують динаміку стосунків. Меліса — це не лише жінка, яка намагається зберегти зв'язок із чоловіком, якого кохає. Вона також уособлює боротьбу із внутрішніми конфліктами: її страх бути відкинутою, її бажання перевірити почуття Енді через ревності, її невпевненість у власній значущості. Ці аспекти її характеру я розкривала у взаємодії з партнером на сцені, використовуючи методику Чаббак, яка допомогла мені наповнити кожен репліку і кожен жест внутрішнім змістом. Кожна сцена — це спроба передати відчай, надію, розчарування, які переповнюють Мелісу.

Енді, зі свого боку, також перебуває у пастці між своїми почуттями та соціальними обов'язками. Він боїться зруйнувати те, що вже побудував у житті, навіть якщо це означає жертвувати справжнім щастям. Його вибір залишитися з дружиною, а не з Мелісою, — це не просто акт боягузтва чи слабкості, а вираження його страху перед невизначеністю і перед тим, що їхня любов може не витримати реального життя. У репетиціях ми досліджували ці аспекти його поведінки через імпровізацію, діалог і фізичну взаємодію, що дозволило краще зрозуміти, як його рішення впливає на динаміку їхніх стосунків.

Листування між героями стає не лише символом їхньої прив'язаності, але й відображенням їхньої неспроможності прийняти реальність. Для Меліси ці листи — це спосіб залишатися емоційно залученою, навіть коли вона втрачає надію на справжнє возз'єднання. Для Енді це шлях уникнути болю і конфлікту, продовжуючи водночас підтримувати зв'язок, який є для нього важливим. Цей аспект ми підкреслювали на сцені через сучасні засоби — наприклад, використання екранної проєкції текстових повідомлень, що додавало виставі багатогранності. Екрани не лише наближали героїв до глядача, але й ставали метафорою відчуження, показуючи, як близькість може існувати лише на відстані.

У контексті соціального і психологічного осмислення вистави важливо було підкреслити, як зовнішні обставини формують вибір героїв. Енді, уособлюючи традиційні цінності стабільності та відповідальності, і Меліса, яка намагається боротися за своє щастя, стають протилежностями, які все ж зберігають емоційний зв'язок. У цьому і полягає трагічність їхньої історії: навіть найсильніші почуття не завжди можуть подолати страхи і суспільний тиск.

Фінал вистави, де Меліса більше не може писати, а Енді залишається зі своєю порожнечою, нагадує глядачам про швидкоплинність життя і важливість сміливості у прийнятті рішень. Це була складна емоційна сцена, яка вимагала від нас максимального заглиблення у своїх персонажів, щоб передати тягар нерозділених почуттів і нездійснених мрій. Пластика, гримування на сцені та мінімалістичний підхід до руху допомогли візуалізувати плинність часу, який невблаганно віддаляє героїв від їхнього щастя.

Для мене, як виконавиці ролі Меліси, ця вистава стала нагодою дослідити, наскільки складними і багатограними можуть бути людські стосунки. Кожен рух, кожна репліка були сповнені емоційного змісту, адже історія Меліси й Енді — це не лише про любов, але й про втрати, страхи та нездатність зробити вирішальний крок. Вистава «Кохання-Листування» є нагадуванням про те, що любов — це водночас найсвітліше і найболісніше переживання, яке може нести людина.

2.2. Процес створення вистави та партнерська взаємодія

Створення вистави «Кохання-Листування» стало не лише професійною роботою, а й глибоким психологічним дослідженням персонажів і самих себе, як акторів. Оскільки оригінальний текст п'єси Альберта Герні побудований в епістолярній формі, де персонажі обмінюються листами, ми зі своїм партнером і режисером одразу зіштовхнулися з необхідністю змінити форму подачі. Це вимагало величезних творчих зусиль і гнучкості у підходах до роботи. Потрібно було знайти способи виразити глибокі емоційні моменти через рух, пластичні етюди та сучасні технології, а не просто через текстове читання. Це був складний, але захоплюючий процес, де кожен етап був сповнений пошуками та новими рішеннями.

Пошук виразних рішень: переосмислення епістолярної форми. Перше і, мабуть, найскладніше завдання полягало в тому, щоб передати всю глибину почуттів героїв без звичного для п'єси епістолярного читання. Задача була не просто скоротити текст, а й зробити його живим і емоційно насиченим через інші форми вираження — танець, пластичні етюди та сучасні медіа. Нам з партнером і режисером довелося провести низку репетицій, щоб зрозуміти, як саме можна передати ті емоції, які зазвичай виражалися у листах, через рухи тіла, хореографію та образи. [Додаток 3.]

Психологія персонажів: глибоке занурення у внутрішній світ Меліси. Як актриса, я мала зануритися в психологію Меліси, щоб зрозуміти, як її внутрішній світ змінюється під впливом різних соціальних обставин і вікових змін. Важливо було не просто «взяти» на себе роль жінки, яка переживає непрості стосунки, але й уявити, як би я сама переживала таку емоційну боротьбу, прагнучи близькості, але водночас зберігаючи дистанцію.

Меліса — це жінка, яка весь час прагне до свободи, але її внутрішні бар'єри не дозволяють їй повністю відкритися. У моєму процесі підготовки я неодноразово запитувала себе: «Якби я була на її місці, як би я реагувала?» Це питання ставало для мене орієнтиром у роботі з партнером і в розумінні, як поєднати зовнішнє сприйняття і внутрішні переживання героїні.

Наприклад, коли ми працювали над дитячими сценами, я відчувала, як Меліса намагається бути відкритою, але ще не знає, як ділитися своїми почуттями, як реагує на перші прояви симпатії і кохання. У сценах юності ми з партнером мали передати невпевненість і скутість, коли герої лише починають відкриватися один одному. Ці емоції ми передавали через пластичні рухи, маленькі, на перший погляд, незначні деталі: як ми відводимо погляд, як нервово стискаємо руки чи повертаємося одне до одного. Кожен рух був важливим для того, щоб передати психологічну напругу і бажання бути ближчими, але страх відкритися залишав бар'єр.

Партнерська взаємодія: виведення емоцій через танець і пластичні етюди.

Партнерська взаємодія була надзвичайно важливою у створенні цієї вистави. Спільна робота з моїм партнером вимагала від нас не лише емоційного контакту, а й фізичного синхронізування рухів і жестів. Ми витратили багато часу на те, щоб навчитися слухати один одного не тільки через слова, але й через наші рухи і погляди. Танці та пластичні етюди стали основою для передачі цих внутрішніх переживань, дозволяючи висловити те, що не можна сказати словами.

У процесі репетицій ми вирішили, що танці повинні бути абсолютно щирими, без зовнішніх впливів, тому не залучали професійного хореографа. Це дозволило нам відчути більшу свободу у вираженні почуттів героїв. Я пам'ятаю, як на одній з репетицій ми з партнером відпрацьовували сцену, де Меліса і Енді після довгих років розлуки нарешті зустрічаються і танцюють. Ми намагалися передати через рухи всі емоції, які герої накопичували протягом років: сум, тугу, бажання бути разом, а водночас і страх перед

можливими втратами. Це був не просто танець, а рухи, які виражали наші власні внутрішні переживання, передавали емоції, що йшли від серця.

Гримування і зміна образу: між реальністю та театром. Ще одною важливою складовою роботи був процес гримування, який став частиною сценічної трансформації персонажів. Я пам'ятаю, як ми обидва підходили до гримерних столиків, і кожен раз змінюючи образи, ми не просто міняли зовнішність, але й занурювалися в новий психологічний стан героїв. Це допомогло мені глибше пережити кожен етап життя Меліси: від наївної дівчини до втомленої жінки, яка вже багато чого пережила і втратила.

Під час кожного гримування на екрані з'являлися текстові повідомлення, що додавали ще один вимір у розуміння внутрішнього світу героїв. Я відчувала, що це поєднання реальності (гримування, зміна костюмів) і фантазії (емоції персонажів) створює особливу інтимну атмосферу, коли глядач має можливість стати свідком не тільки зовнішніх змін, а й переживань героїв.

Процес створення вистави був справжнім випробуванням для кожного з нас — як акторів, так і для режисера. Це був процес не лише професійної підготовки, але й глибокого внутрішнього занурення у психологію персонажів. Партнерська взаємодія стала важливою частиною нашого шляху, допомагаючи не лише втілити героїв на сцені, але й пережити їхні емоції і переживання разом. Вистава «Кохання-Листування» стала для нас не просто акторською роботою, а справжнім дослідженням природи кохання, втрат і надій, яке ми змогли передати глядачам через фізичні і емоційні трансформації, що відбувалися на сцені.

Створення вистави «Кохання-Листування» стало справжнім творчим викликом для нас, акторів та режисера, адже ми зіштовхнулися з необхідністю переосмислення оригінальної форми п'єси Альберта Герні. Оригінал п'єси побудований на епістолярному діалозі, де персонажі обмінюються листами. Однак для нашої адаптації було прийнято рішення замінити традиційну форму читання листів на використання сучасних

технологій — екранів, що дозволяло не лише підкреслити часову та культурну дистанцію, але й зробити виставу більш зрозумілою для сучасної аудиторії.

Для реалізації цієї ідеї було вирішено створити великий екран, що нагадував екран мобільного телефону. Столярний та художній цех спеціально виготовили конструкцію з дощок та тканини, яка стала важливою частиною сценографії. Цей екран не лише став центральним елементом вистави, де відображалися текстові повідомлення героїв, але й візуально відокремлював моменти інтимної комунікації від інших сцен, додаючи додатковий рівень глибини до спілкування персонажів. Технологічний аспект у вигляді екрану дозволяв створити новий вимір комунікації між героями, що було особливо важливо для передавання психологічного стану персонажів.

Після прийняття рішення про використання екрану, ми зі своїм партнером і режисером приступили до пошуку виразних рішень, які дозволяли б передати емоції персонажів без звичного для п'єси епістолярного читання. Це було непросте завдання, оскільки потрібно було знайти способи зберегти емоційну глибину, яку зазвичай передавали листи, але через інші форми вираження — танець, пластичні етюди та сучасні медіа.

Наше завдання полягало в тому, щоб максимально щиро і емоційно передати почуття двох людей, котрі протягом багатьох років листуються, ділиться сокровеним, однак зберігають дистанцію. Танці, пластика, та екрани, на яких відображалися повідомлення, стали ефективними інструментами для цього. Ми разом з партнером працювали над тим, щоб кожен рух, кожен жест був природним і відповідав емоційному стану персонажів у кожний момент вистави.

Для розуміння психології персонажів, ми використовували не лише слова, а й пластичні елементи. Пластика допомагала передати всі ці «невидимі» моменти — емоційну закритість, страх перед близькістю, а також бажання бути почутим.

Перейдемо до партнерської взаємодії: прояв емоцій через танець і пластичні етюди. Наше партнерство на сцені стало також ключовим елементом вистави. Взаємодія з партнером вимагала від нас не лише емоційного контакту, але й фізичного злиття в рухах і жестах. Це означало, що ми мали слухати один одного не лише через слова, але й через рухи, танець і погляди. Ми багато репетирували, щоб відчутти і зрозуміти один одного на сцені, щоб передати справжні емоції героїв через рухи та пластичні етюди.

Танець став не тільки виразом почуттів героїв, але й способом фізично відобразити їхні внутрішні переживання. На репетиціях ми шукали моменти, коли рухи можуть «сказати» більше, ніж слова. Кожен танець, кожен жест був зв'язаний з тим, що герої переживали в конкретний момент часу. Наприклад, танець, коли герої вперше переживають емоційне злиття після багатьох років розлуки, був не просто естетичним рухом, а виразом всіх тих почуттів, які накопичувалися протягом років розставань і очікувань.

Стосовно гримування і змін образу: між реальністю та театром.

Вистава також вимагала від нас фізичних змін, які мали допомогти передати краще, детальніше трансформацію персонажів. Під час гримування, що проходило прямо на сцені, ми переживали цей процес перевтілення, який ставав частиною спектаклю. Одночасно з гримуванням, на екрані з'являлися текстові повідомлення, що дозволяло глядачам побачити, як змінюється внутрішній стан героїв, як вони поступово дорослішають і старіють, а разом з ними змінюється й їхній емоційний стан.

Екран став ще одним важливим елементом театральної «кухні». Він не лише демонстрував текстові повідомлення, але й символізував сучасні форми комунікації, що стали такими ж важливими для сучасних стосунків, як і самі листи героїв. Під час кожного етапу гримування та зміни костюмів, глядач мав можливість відчутти, як герої одночасно змінюються зовні і всередині.

Взагалом, процес створення вистави «Кохання-Листування» став для нас глибоким і багатограним дослідженням, в якому ми шукали способи

виразити не лише текст п'єси, але й емоційний світ героїв через сучасні інструменти вираження: танець, пластика, технології. Вистава була результатом нашої спільної роботи, де кожен етап підготовки, кожен рух і кожен жест були поєднані з психологічним дослідженням персонажів. Завдяки цьому ми змогли максимально наблизити класичний текст до сучасної аудиторії, зробивши його живим і емоційно насиченим, відображаючи справжню природу людських стосунків.

Ця робота стала для мене корисною можливістю, як для актриси, у вигляді занурення у світ Меліси, її прагнень, конфліктів та внутрішньої боротьби. Використання методу Чаббак було вдалим та підходящим рішенням для розкриття стосунків між моєю героїнею і Ендрю. Цей підхід допоміг не лише усвідомити мотивацію персонажа, але й зрозуміти його взаємодію зі світом і партнером. Через інструменти цього методу, такі як пошук внутрішніх перешкод та робота з власними емоційними тригерами, вдалося відчувати, що саме спонукає Мелісу на її постійну боротьбу за прихильність та довіру Ендрю.

Режисер Сергій Курчев, не лише формував концепцію та сценічну динаміку, але й організовував психофізичні тренінги, спрямовані на взаємодію між партнерами. Ці вправи включали реакцію на задані обставини, відтворення дій у певних обставинах та формування глибокого емоційного зв'язку між персонажами. Завдяки цим тренінгам [11] стало можливим дослідити природу стосунків між Мелісою та Ендрю, розкрити їхні внутрішні конфлікти та створити багатовимірні образи.

Мовленнєві та фізичні вправи ми з партнером виконували самостійно перед репетиціями, а зараз перед кожною виставою. Вони дозволяють нам не лише краще підготуватися технічно, але й налаштуватися на таку взаємодію, необхідну для передачі емоційного напруження героїв. Проте саме психофізичні вправи, запропоновані режисером, стали основою для побудови довіри та глибини у партнерській роботі.

У процесі ми досліджували, хто з героїв прагне зближення, а хто намагається його відтермінувати. Меліса, здається, була більш відкритою до стосунків з Ендрю. Її листи свідчили про палке бажання підтримувати зв'язок, навіть попри обставини, що віддаляли їх один від одного. Водночас Ендрю залишався більш стриманим і схильним до уникання реальних змін у своєму житті. Його вибір залишатися в межах звичних ролей, таких як чоловік, батько, сенатор, демонстрував страх перед невизначеністю.

Обидва герої були в певному сенсі рівноцінно відповідальні за те, що їхні стосунки не переходили до реального втілення. Меліса була наче й місцями емоційно вимогливою, але її життя, зокрема шлюб і кар'єра, показували небажання кардинально змінювати обставини. Ендрю, зі свого боку, свідомо обирав безпечну стратегію, залишаючись у межах прийнятних для нього норм, навіть якщо це означало відмову від повного розкриття своїх почуттів до Меліси.

У кінцевому підсумку важко назвати «винного» у тому, що вони так і не змогли бути разом. Їхні стосунки були результатом взаємних дій, коли обидва свідомо чи підсвідомо уникали рішучих вчинків. Меліса прагнула емоційної близькості, але не була готова до кардинальних змін, тоді як Ендрю продовжував уникати можливості порушити звичний уклад свого життя.

Цей складний процес створення вистави, де актори могли досліджувати за методом Чаббак мотиви, внутрішні конфлікти та взаємодію персонажів, став не лише випробуванням, але й джерелом глибокого розуміння природи людських стосунків. Тренінги, метод Чаббак і партнерська співпраця допомогли втілити складну, багатогранну історію, яка через тонкі нюанси передає всю глибину емоцій героїв.

Метод Івани Чаббак – це сучасна акторська техніка, яка допомагає глибше зрозуміти мотивації персонажа та створити багатовимірний образ. Основою цього підходу є аналіз внутрішніх конфліктів, використання особистого досвіду актора та формування мети персонажа, яка стає

рушійною силою його дій. Детальніше можна дізнатися з книги про систему Чаббак. А в нашому випадку були такі елементи методу, які ми використовували у роботі над ролями:

1. Ціль персонажа (Objective):

Іншими словами – надзавдання. Головне, до чого прагне герой. Ми визначали головну мету персонажа – те, чого він прагне досягти в кожній сцені та загалом у своєму житті. Для Меліси це було прагнення емоційної близькості з Ендрю, незважаючи на зовнішні обставини. Також до цього були сценічні завдання, тобто ті задачі, які виконує персонаж в тій чи іншій сцені для вирішення головного, надзавдання.

2. Перешкоди (Obstacles):

Аналізували, що заважає персонажу досягти своєї мети. У випадку Меліси – це соціальні стереотипи, її власні страхи та внутрішня боротьба. Для Ендрю – страх порушити стабільність свого життя.

3. Персоналізація (Substitution):

Актори використовували власний життєвий досвід для створення емоційного зв'язку з персонажем. Це дозволяло оживити їхні почуття та дії, роблячи їх природними та переконливими.

4. Перетворення болю (Turning Pain into Power):

Метод допомагає використовувати внутрішній біль як джерело сили, яке спонукає персонажа до дій. Для Меліси її емоційний біль через нерозділену близькість ставав поштовхом для рішучості у взаємодії з Ендрю.

5. Відпрацювання сценарію через активність (Inner Monologue):

Ми працювали над тим, щоб кожна репліка та дія мали підґрунтя внутрішнього монологу персонажа. Це допомогло виявити їхні справжні наміри та емоційний стан.

6. Тригерні спогади (Triggers):

Для створення правдивих емоцій використовували спогади, що викликали подібні переживання. Це допомагало передати глибокі почуття героїв.

7. Місце (Place):

Актори розробляли уявний простір, у якому перебуває їхній персонаж. Це дозволяло створити атмосферу та зануритися в обставини.

8. Дії (Actions):

Визначалися фізичні та емоційні дії персонажа, які допомагали досягти мети. Наприклад, для Меліси це були листи, які символізували її спроби встановити зв'язок з Ендрю.

Ці кроки дозволили нам дослідити не лише поверхневі емоції, але й глибину мотивацій персонажів, їхній внутрішній світ та конфлікти. Метод Чаббак став основою для роботи над виставою.

Під час роботи над виставою під керівництвом режисера Сергія Курчева, за допомогою психофізичних вправ та аналізу, ми дійшли глибоких висновків щодо природи стосунків між Мелісою та Енді в п'єсі Альберта Герні. Особливості їхньої фізичної та емоційної близькості стали зрозумілими через розгляд їхньої поведінки, мотивів та взаємодії у контексті соціального тиску, страхів і внутрішніх конфліктів.

Однією з ключових причин віддалення між героями стала емоційна незрілість і страх перед інтенсивною емоційною прив'язаністю. Ми зрозуміли, що для Меліси проблеми з довірою походили від її складного сімейного минулого та невдалого досвіду стосунків. Вона прагнула близькості з Енді, але боялася, що це може призвести до болю або розчарування. Енді, в свою чергу, уникав емоційної відповідальності, навіть коли їхня фізична близькість була можливою. Підсвідомо він намагався не потрапити в пастку емоційної залежності, що призводило до постійного уникнення.

Важливу роль відігравала відсутність комунікації. Герої не були готові до відкритого обговорення своїх бажань і почуттів, що призводило до маніпуляцій і нерозуміння. Під час вправ ми досліджували, як Меліса використовувала маніпулятивні прийоми, наприклад, створення ревнощів, щоб протестувати почуття Енді. Вона не завжди шукала справжньої

близькості; інтимність часто ставала для неї способом підтвердити власну значущість або перевірити, чи дійсно Енді готовий до глибшого зв'язку. Це створювало дисонанс: фізична близькість не мала емоційної основи, що лише посилювало розрив між ними.

У ході нашого аналізу ми також звернули увагу на нерозв'язані внутрішні конфлікти персонажів. Меліса і Енді не сприймали свої стосунки як безумовне кохання. Постійні сумніви в тому, чи вони можуть існувати разом у реальності, утримували їх на відстані. Під час вправ ми відчули, як цей страх відбивався в їхніх діях: навіть після фізичного зближення вони швидко віддалялися, бо не могли подолати страхи, пов'язані з емоційною уразливістю. Їхні побоювання стати залежними чи втратити контроль над ситуацією також додавали бар'єрів до розвитку стосунків.

Соціальний тиск і ролі, які вони виконували у своїх життях, ще більше ускладнювали ситуацію. Енді, як людина з високим статусом і суспільними зобов'язаннями, не міг дозволити собі ризикувати стабільністю заради складних стосунків із Мелісою. Вона ж, у свою чергу, не почувалася вільною від очікувань, пов'язаних із її соціальною роллю жінки. Усе це зміцнювало емоційні бар'єри між ними, незважаючи на їхню сильну взаємну прив'язаність.

Під час нашої роботи ми також дослідили роль ревнощів як механізму, який використовувала Меліса, щоб перевіряти щирість Енді. Ми відтворювали сцени, у яких вона свідомо провокувала ревнощі, сподіваючись отримати від нього емоційну реакцію, що підтверджує його почуття. Це дозволило глибше зрозуміти, як її власні страхи та потреба в контролі формували її поведінку. Однак такий підхід лише віддаляв їх один від одного, адже Енді інтерпретував її дії як ознаку нестабільності, через що він ще більше уникав глибокої емоційної близькості.

Загалом, ми дійшли висновку, що фізична близькість між Мелісою і Енді залишалася поверхневою через їхню нездатність подолати страхи, комунікаційні бар'єри і суспільні стереотипи. Їхні стосунки існували радше

на рівні листування, бо це було безпечніше і менш емоційно ризиковано. Утім, саме цей конфлікт між бажанням бути разом і страхом перед змінами став ключовим драматичним мотивом у їхній історії, який вдалося передати у виставі завдяки глибокому дослідженню їхніх образів і мотивацій.

Процес створення вистави «Кохання-Листування» був не лише театральною роботою, але й глибоким психологічним дослідженням, в якому, як вже згадувалося, ми використовували систему Чаббак для роботи над ролями. Це дозволило нам, як акторському тандему, насправді зануритись у кожен момент вистави, глибше розуміючи своїх персонажів, їхні вчинки, емоції та мотиви.

Ця система допомогла нам дійти до певних міркувань та уявлень про цю пару, їхні стосунки, вчинки. Насамперед, система Чаббак передбачає, що актор не має права засуджувати свого персонажа за його вчинки — замість цього важливо зрозуміти, чому персонаж діє саме так. У роботі над ролями Меліси та Енді ми використовували цей метод, аби не просто виконувати текст, а й повністю зануритись у психологію героїв.

Однією з основних технік, яку ми використовували, була вправа «адвокат». В межах цієї вправи ми обирали конфлікти з п'єси, де наші персонажі взаємодіяли через суперечливі емоції, і намагалися «захистити» свого персонажа від звинувачень. Як Меліса, я «відстоювала» її вчинки, пояснюючи, чому вона вела себе так чи інакше. Мій партнер, виконуючи роль Енді, робив те ж саме для свого героя.

Наприклад, один із найбільших конфліктів між Мелісою та Енді в п'єсі — це момент, коли Меліса просить Енді залишити свою дружину. У цій вправі я як «адвокат» Меліси повинна була пояснити, чому її прохання, насправді, не є актом егоїзму чи маніпуляції, а відображає її глибоку емоційну потребу у справжньому, неупередженому коханні, якого їй не вистачало протягом багатьох років. Мій партнер, виконуючи роль Енді, також захищав свого героя, пояснюючи, чому він не міг зробити цей крок,

залишаючи свою родину заради Мелісси. Це дозволяло нам краще зрозуміти психологію кожного персонажа та динаміку їхніх стосунків.

Психологічна вправа «Адвокат» була як інструмент для глибшого розуміння персонажа. Ця вправа дозволила нам з партнером не тільки зрозуміти мотиви кожного з героїв, але й побачити, як навіть найскладніші, на перший погляд, вчинки мали свої причини та обставини. Важливим елементом цієї роботи було те, що ми не засуджували своїх персонажів, навіть коли їхні вчинки виглядали суперечливими чи болісними. Замість цього ми намагались поглянути на кожен момент з точки зору «непоганого» героя, бо кожен персонаж має свої глибокі емоційні переживання, які мотивують його на певні дії.

Були й інші психологічні та психо-фізичні вправи, такі як «адвокат», і вони дозволяли нам розвивати глибоке розуміння не лише наших персонажів, але й їхніх стосунків. Це допомогло створити відчуття, що, незважаючи на постійні перепони, між Мелісою та Енді є глибока емоційна прив'язаність, яка не завжди знаходить вираження в словах.

Аналізуючи ці моменти, ми зрозуміли, що без глибокого вивчення внутрішнього світу героїв вистава не могла б бути справжньою. Кожен вчинок, кожне слово мало свою важливість у розвитку стосунків між персонажами. Ми зрозуміли, що Меліса, яка постійно шукає близькості, водночас боїться відкритості, тому що її емоційний бар'єр сформований травмами минулого. І якщо для Енді його страх перед змінами в житті і відповідальністю за свої вчинки стає основною перепорою, то для Мелісси її постійний страх бути залишеною і непотрібною перетворюється на самозахист, який виявляється у вигляді відчуження.

Щодо впливу тренажів на розвиток стосунків на сцені. Крім того, ці тренажі допомогли нам на сцені відчути більшу свободу у вираженні емоцій. Працюючи за системою Чаббак, ми не лише випрацьовували механіку вистави, але й глибше занурювалися в емоційний стан героїв, що дозволяло нам створити більш автентичну взаємодію на сцені. Це дало нам змогу

переживати стосунки наших персонажів «тут і зараз», кожного разу відкриваючи нові грані їхніх емоцій. Також ми дійшли цікавих спостережень та припущень, досліджуючи складну динаміку стосунків між персонажами. Застосування психофізичних вправ дозволило краще зрозуміти мотиви героїв і створити багатовимірні образи. Розглянемо ситуації з п'єси, що змінювали перебіг подій та пояснювали певну поведінку героїв:

- Перевірка Мелісою почуттів Енді через ревність. Під час виконання психологічних вправ, ми збагнули, що Меліса могла свідомо використовувати залицяльників як спосіб перевірити, наскільки Енді прив'язаний до неї. Такі дії стали індикатором для Меліси: чи зможе Енді побороти свої емоції та виявити готовність до боротьби за її увагу? У ході вправ ми відтворювали ситуації, у яких Меліса створювала умови для ревності Енді, і аналізували, як це впливає на емоційний стан персонажів. Виявилось, що цей механізм також допомагає Мелісі впоратися із власною невпевненістю у взаємності їхніх почуттів.

- Завершення чи відтермінування стосунків. У процесі психофізичних вправ ми зрозуміли, що дії Меліси були також способом відтермінувати остаточне рішення щодо їхніх стосунків. Вона прагнула уникнути серйозного емоційного кроку, який міг би поставити крапку або змінити їхні взаємини. У вправах на відтворення різних обставин ми розглядали, як постійне залицяння інших чоловіків дозволяло Мелісі тримати ситуацію під контролем і уникати болісної втрати постійної присутності Енді.

- Використовування залицяльників як "важеля". Залицяльники в житті Меліси виконували функцію емоційного важеля, за допомогою якого вона могла маніпулювати ситуацією. Відтворюючи такі сцени у тренуваннях, ми спостерігали, як увага інших чоловіків посилювала впевненість Меліси і давала їй відчуття контролю. Водночас це підтверджувало її бажання вплинути на почуття Енді через виклик у нього ревності.

- Сигнали для Енді. Вправи допомогли нам усвідомити, що дії Меліси мали ще одну важливу мету — посилати сигнали Енді, перевірити, чи готовий він до глибших стосунків. Цей процес виявився парадоксальним: прагнення Меліси отримати підтвердження любові через ревності тільки збільшувало дистанцію між ними. Під час сценічних тренувань ми акцентували на цьому, підкреслюючи невпевненість Меліси у широті почуттів Енді.

- Механізм захисту та заперечення. Психофізичні вправи також виявили, що використання залицяльників могло бути захисним механізмом Меліси. Її страх бути покинутою та внутрішнє відчуття неповноцінності, сформоване сімейними травмами, знаходили прояв у такій поведінці. Ми досліджували, як ця модель дозволяла їй уникати відчуття емоційного беззахисності та створювати ілюзію контролю над стосунками.

- Роль Енді у цьому перебігу подій. Енді, у свою чергу, обирав уникання. Ми пробували відчуття Ендрю, і прослідкували те, як страх перед глибокою емоційною прив'язаністю, незрілість або потреба у стабільності змушували його віддалятися від Меліси. Вправи на взаємодію дозволили краще передати момент, коли Енді обирає легші й менш емоційно складні стосунки, щоб уникнути болю та конфліктів.

Дійшли до висновку, що стосунки між Мелісою та Енді — це складний механізм, який склався з двосторонніх захисних реакцій, відтермінування та перевірки почуттів. Психофізичні вправи стали ключем до розуміння, як кожен персонаж намагався знайти баланс між своїми страхами та бажанням близькості. Ця динаміка, відтворена у виставі, дозволила передати тонкі нюанси їхніх стосунків і глибину емоційного конфлікту. Такий підхід допоміг нам втілити виставу, де кожен момент був пропущений через глибоке розуміння персонажів та його переживань, як своїх власних.

Через зміну костюмів і гриму на сцені ми візуалізували плин часу, внутрішні зміни персонажів і трансформацію їхніх стосунків. Це було своєрідне життя, яке ми проживали разом із глядачами прямо перед їхніми

очима. Як виконавиця ролі Меліси, я мала змогу дослідити всі етапи її життя — від дитинства до останніх днів — через цей процес перевтілення.

У дитячих сценах я була дівчинкою з великим бантом на голові, в блакитній сукні з рукавами-ліхтариками, яка клеїть блискітки на обличчя та мріє про вечірку з нагоди свого дня народження. Енді був одягнений у яскраві шорти, ласти й окуляри для плавання, що підкреслювало його безпосередність і наївність. Коли ми готувалися до вечірки, я розчісувала волосся дитячим гребінцем, а Енді переодягався у строгий одяг, символізуючи перші кроки до дорослішання. [Додаток 5. і 6.] Згодом моя героїня "дорослішала" за допомогою костюмів: я скинула дитячу сукню й залишилася в червоному відвертому вбранні, розпустила волосся, зняла блискітки та нафарбувала губи яскравою червоною помадою. Це було перше свідчення того, як Меліса прагнула виразити свою жіночність і викликати емоційну реакцію у Енді, який усе ще залишався в строгому костюмі, лише доповнивши його піджаком. [Додаток 7., 8., 9.]

На кожному етапі життя зміни в костюмах і гримі стали відображенням характерів героїв і їхніх емоцій. Енді додавав зморшки та бороду, підкреслюючи свою стабільність і зростання в соціальному статусі, тоді як моя героїня зазнавала більш драматичних змін. [Додаток 10.,11.,12.] На сцені я стирала помаду, зав'язувала волосся в недбалий пучок, надягала старий халат і домальовувала тіні під очима, підкреслюючи її втому й розчарування. Момент, коли я зав'язувала краватку Енді, роблячи жест більш притаманний його дружині, і коли він мене відштовхував, став яскравим прикладом напруження між нашими персонажами. Це був акт відмови, що розривав Мелісу зсередини, змушуючи її ще більше занурюватися у самотність і залежність від алкоголю.

Старіння моєї героїні ставало помітним за допомогою білої пудри, що створювала ефект сивини, і поступового спрощення її макіяжу. Енді, водночас, набував дедалі більшого лоску, додаючи зачісці гелю, що символізувало його успіх і публічність. [Додаток 13., 14.] Момент, коли

Меліса роздягається до свого юнацького червоного вбрання, щоб спробувати відновити колишню близькість із Енді, підкреслював її внутрішню боротьбу між минулим і теперішнім. Це була спроба повернути час, спонукати до ностальгії. Але тоді, коли герої нарешті знаходять фізичну близькість, вона позбавлена тієї оболонки та нещирості, притаманної юнацькому коханню і врешті обидва виконавці залишаються майже оголеними фізично і одночасно демонструючи оголені душі персонажів. Нарешті роздягнувшись, вони залишаються такими як є одне перед одним. І якщо в юності з близькістю вони незійшлися, то в зрілому віці у них все вийшло, бо здобули близькість душевну. [Додаток 15.]

Фінальна сцена, коли Меліса зникає після того, як Енді знову обирає кар'єру й сім'ю, а я, як актриса, залишаюся без одягу й символічно "очищаюся", ставала кульмінацією цієї трагедії. Момент, коли Енді усвідомлює, що її більше немає, і бачить мою героїню в білосніжній весільній сукні, показує, що лише смерть звільняє їхні душі від земних обмежень. Це звільнення проявляється у фінальному танці, де наші персонажі нарешті разом, очищені від земних тягарів і соціальних зобов'язань. [Додаток 16.]

Це перевтілення через костюми й грим, виконане прямо на сцені, стало важливим засобом розповіді, яке дозволило глядачам побачити плин часу, трансформацію стосунків і внутрішню боротьбу героїв. Це був надзвичайний досвід, що дозволив нам як акторам і мені як виконавиці ролі Меліси відчутти кожну грань її життя, кожен вибір і кожну втрату, які зробили її тією, ким вона була до самого кінця. [Додаток 17.]

РОЗДІЛ 3. Сучасна адаптація та її вплив на сприйняття вистави «Кохання-Листування»

3.1. Сучасні засоби виразності у виставі. Осучаснення тексту п'єси через впровадження месенджерів як основної форми спілкування персонажів стало важливим кроком для адаптації класичної історії до реалій сучасного суспільства. Режисер прийняв рішення перенести класичне «епістолярне» листування в контекст цифрових комунікацій, що зробило діалог між героями значно більш актуальним для сьогодення. Листи більше не читались — вони вимовлялись, ніби події відбуваються тут і зараз, а месенджери стали основним способом передачі емоцій та думок, знову ж таки, у форматі сучасного спілкування через телефони та екрани.

Цей підхід дозволив додати інтерактивності виставі, що змістовно поєднало традиційні елементи з новітніми художніми прийомами. Демонстрація текстових повідомлень на екрані не була націлена на те, щоб глядачі їх читали — цей прийом слугував скоріше як візуальний сигнал, який допомагав розуміти, що відбувається між персонажами в моменти тиші. Це не лише осучаснило контекст, але й дозволило створити ефект інтимності, що передає справжнє переживання героїв, як це відбувається у реальному житті через сучасні цифрові платформи.

Окрім того, зміни, внесені для збереження автентичності п'єси в нових умовах, зробили її більш зрозумілою для сучасної публіки, адже обмін листами через смартфони та месенджери став невід'ємною частиною нашої щоденної комунікації. Поряд з цим, зберігався важливий емоційний зв'язок між героями, адже навіть у цифровому світі листування через повідомлення здатне передати глибокі емоції, створюючи атмосферу близькості та тепла.

У результаті, адаптація класичних форм комунікації до сучасних технологій допомогла не тільки зберегти, а й підсилити емоційний ефект п'єси, роблячи її більш близькою і зрозумілою для глядачів. За допомогою технологічних нововведень, таких як смайлики, гіфки та повідомлення, режисер вдало доніс внутрішній стан персонажів без надмірної словесної пояснювальної частини. Це дозволило глибше зануритись у емоційний світ героїв та їхній психологічний стан, оскільки сучасні елементи стали містками для розуміння і співпереживання. Водночас, впровадження цих елементів не змінило основної теми п'єси, а скоріше підкреслило її актуальність у сучасному світі. Адаптація класичної п'єси до сучасних реалій стала важливим етапом у створенні вистави, що дозволило зробити її близькою і зрозумілою сучасному глядачеві. Введення елементів сучасної комунікації, таких як екран з текстовими повідомленнями, не лише підвищує актуальність, а й створює атмосферу інтимності, оскільки листування через месенджери є звичним способом спілкування в нашому повсякденному житті. Це дозволяє глядачеві відчувати себе частиною подій на сцені, оскільки він використовує ті самі засоби комунікації, що і персонажі. Така трансформація п'єси робить її більш близькою і доступною.

Водночас, відмова від традиційного читання листів на сцені та перехід до живого спілкування між героями дозволила не лише зробити події більш динамічними, а й дозволити акторам наповнити текст емоціями, роблячи взаємодію героїв більш глибокою та реалістичною. Важливим аспектом цього процесу є перевтілення персонажів, що включає не тільки грим, а й зміни в пластичній виразності. Актори, граючи різні вікові періоди своїх персонажів, змінюють не лише зовнішність, а й рухи, ходу, позу, що дає можливість глядачеві переживати процес старіння персонажа і внутрішніх змін.

Цей процес перевтілення відбувається безпосередньо на сцені, що створює ефект миттєвості, підсилюючи враження від плину часу і змін, які відбуваються з героями. Зміна зовнішності, пластика тіла, гра з емоціями —

все це надає виставі глибину і дає можливість глядачеві пережити разом із персонажами їхні емоційні трансформації. Крім того, актори не просто виконують свої ролі, але й самі змінюються на очах у глядачів, роблячи процес перевтілення органічним і переконливим.

Особливо важливим є застосування гриму, який не лише фіксує зміни в зовнішності, а й створює ефект плавного переходу між віковими періодами персонажів. Це дозволяє глядачеві відчутти не просто результат змін, а й сам процес старіння, що дає емоційну насиченість виставі. Зміни у зовнішності героїв підсилюються пластичними етюдами та танцями, що допомагають передати складні емоційні стани персонажів. Це додає автентичності виставі і дозволяє ще більше поглибити сприйняття змін, які відбуваються з героями.

Мінімалістична сценографія та костюми не відволікають увагу від основного – внутрішніх переживань і стосунків героїв. Простота декорацій та акцент на процес перевтілення стають частиною глибокого емоційного переживання глядача. Відмова від традиційних паперових листів і їх заміна на текстові повідомлення через телефон є важливим кроком у осучасненні вистави. Сучасні технології комунікації стали невід'ємною частиною повсякденного життя, тому такий формат є не тільки більш природним для сучасного глядача, але й дозволяє глибше зануритися в емоційний контекст вистави.

Використання емодзі у сценах, де персонажі переживають глибокі емоції або нерозуміння, дозволяє додати додатковий рівень емоційного підтексту, який складно передати словами. Ці маленькі піктограми змінюють значення повідомлень і надають виставі інтимності та глибини. У цьому контексті емодзі стають не лише елементами сучасної комунікації, а й важливим художнім засобом, що підсилює емоційну напругу і дозволяє глядачеві повністю відчутти і пережити ту атмосферу, яку створюють герої на сцені.

Але головним засобом сучасного втілення, я вважаю саме месенджер замість листів. Якщо розглянути це нововведення детальніше усвідомлюєш,

що у наш час електронне листування через месенджери стало основним способом комунікації, і для нас це було важливим кроком, щоб зробити п'єсу більш актуальною та доступною для глядачів. Замінити паперові листи на текстові повідомлення виявилось не просто зручним, а й логічним рішенням: саме через смартфони ми сьогодні виражаємо емоції, переживання, навіть найглибші почуття. Це стало для нас не просто технічним прийомом, а важливим елементом, який допоміг передати тонку емоційну глибину, яку інколи так складно виразити словами.

Сам процес реалізації цієї ідеї був дуже захопливим. Мова йде не просто про текст, що з'являється на екрані, а про спосіб, яким герої спілкуються між собою, як вони відкривають свої почуття через сучасні технології. Персонажі п'єси починають писати не листи, а звичні для нас повідомлення у месенджерах, що дозволяє їм бути більш прямими, безпосередніми і, водночас, вразливими. Мені здається, що цей підхід допоміг створити атмосферу, в якій глядач міг ідентифікувати себе з персонажами, адже ми всі користуємось цими технологіями у своєму житті.

Тепер щодо GIF-файлів, стікерів і емодзі. Для нас це була одна з найцікавіших частин роботи над виставою. У світі цифрової комунікації ці елементи стали універсальним способом вираження емоцій. Вони неймовірно швидко можуть передати те, що важко сказати словами. Тому в нашій виставі ці елементи отримали важливу роль.

GIF-файли, з їхнім рухом і змінною емоційною експресією, на сцені стали чудовим засобом для підсилення настрою в моменти, коли слова не можуть повністю передати емоційну напругу або внутрішній конфлікт персонажа. Наприклад, коли герой переживає сум, не треба просто сказати про це словами — досить показати GIF з емблематичним рухом чи виразом обличчя, і одразу стає зрозуміло, що саме він відчуває.

Стікери в нашій виставі стали, можна сказати, таким своєрідним театральним «коментарем» до подій. Вони як маленькі художні акценти на повідомленнях, часто з гумором або певною іронією, показують той

психологічний стан, у якому перебуває персонаж. Вони є частиною лексики сучасної людини, і цей символічний мовний засіб робить п'єсу більш живою та зручною для сприйняття.

А ось у випадку з емодзі. Це, мабуть, найпотужніший емоційний код. Ми вклали в емодзі особливе значення, адже ці піктограми є яскравими індикаторами внутрішніх переживань персонажів. Вони можуть одночасно передавати і радість, і смуток, і навіть гнів, все це за допомогою всього лише одного символу. Особливо цікаво було використовувати емодзі у моменти, коли між героями виникає незрозуміння або певна емоційна напруга. Наприклад, у сцені, де вони не можуть знайти спільної мови, кілька змін емодзі на екрані вказують на зміну їхнього настрою або на те, як їхні емоції не співпадають. Ці маленькі піктограми можуть змінювати тон повідомлення, інколи роблячи його більш виразним або навіть надаючи йому зовсім інший емоційний підтекст, який би важко передати без них.

Емодзі в нашій виставі не просто допомагають передати емоційний фон — вони буквально «говорять» за героїв, коли слова або жести не можуть передати всю глибину почуттів. Кожен смайлик, кожен стікер стають таким своєрідним «штрихом», що підсилює емоційне напруження або створює комічний ефект, що збагачує виставу. Це був не тільки технічний прийом, а й потужний інструмент для емоційної взаємодії з глядачем, створення глибокого емоційного зв'язку через сучасну мову комунікації.

Ці зміни, на мій погляд, не лише оновлюють класичний матеріал, але й дозволяють глядачам відчувати більшу залученість і розуміння того, що відбувається на сцені. Вони можуть побачити себе в героях, бо їхній спосіб комунікації - це їхній спосіб життя. Водночас, ця форма також розширює можливості для художнього вираження, де текст, емоції і технології стають єдиним цілим, що розкриває глибину стосунків між персонажами і дозволяє краще зрозуміти підтекст, який ми намагаємось донести до глядача.

3.2. Ефект сучасних прийомів на сприйняття глядачами

Як було описано в попередніх розділах, епістолярна форма п'єси була втілена за допомогою повідомлень на месенджері. Тож виникла ідея інтерактивного початку вистави, адже вона дозволяла одразу налаштувати глядачів на певний стиль взаємодії, який ми хотіли створити. Все починається з того, що на екрані, який є телефоном, з'являється повідомлення від персонажа Енді Мелісі. На перший погляд здається, що вона дійсно перебуває в театрі, але насправді це перше повідомлення адресоване безпосередньо аудиторії. Енді пише щоб Меліса вимкнула свій телефон у театрі. Це створює певну ілюзію реальності, ніби ми потрапили в ситуацію, де персонаж дійсно перебуває у взаємодії із нами. А далі з'являється ще одне повідомлення від Енді: «Я не жартую, культурні люди завжди вимикають телефон у театрі». Це вже додає гумору і підкреслює певну жартівливу іронію, яку ми вкладали в цей момент.

Реакція глядачів на це завжди була дуже позитивною — вони сміялися, оскільки кожен з них одразу відчував, що цей момент дійсно стосується їх. Така невимушена взаємодія не тільки зменшила відстань між актором і

глядачем, а й дала можливість почати виставу з моменту гумору і легкості. Це стало особливим кроком до подальшої інтерактивної атмосфери, де кожен глядач відчував себе частиною того, що відбувається на сцені.

Цей початок створював відчуття, що глядачі не просто спостерігають за тим, що відбувається, а стають учасниками процесу. Це й допомогло залучити їх до вистави, налаштувавши на більш відкритий і емоційний прийом того, що буде відбуватися далі. Можна сказати, що цей інтерактивний момент, хоч і короткий, був дуже важливим для створення атмосфери, де сміх і взаємодія з публікою стали не просто частиною вистави, а справжнім її рухом. [4]

Перейдемо до спостережень через реакції глядачів на нововведення та їхнє сприйняття. Як використання сучасних комунікативних форм впливає на розуміння гендерних стереотипів у виставі. Багато глядачів відзначили, що використання ефекту телефону та сучасних повідомлень між персонажами значно покращило сприйняття вистави. Ці нововведення не тільки додали актуальності, але й сприяли глибшому емоційному залученню. Відгуки свідчать, що завдяки інтеграції елементів мобільних комунікацій, таких як смс-повідомлення або месенджери, глядачі змогли краще зрозуміти внутрішній світ персонажів, побачити їхні емоції через призму сучасних засобів комунікації, що значно наблизило їх до реальності.

Ці елементи дозволили глядачам сприймати повідомлення як особисті, наче вони самі отримують або пишуть їх. Такий ефект зробив виставу більш інтерактивною, посиливши відчуття співчуття та ідентифікації з героями. Глядачі відзначали, що на мить вони почувалися так, ніби ці повідомлення були адресовані саме їм, що сприяло кращому емоційному розумінню та поглибленому співпереживанню.

Завдяки таким нововведенням, глядачі змогли виявити себе в персонажах, відчути, що їхні переживання та стосунки є частиною повсякденного досвіду. Це не тільки збагатило емоційне сприйняття вистави, але й зробило її більш доступною та зрозумілою для сучасної аудиторії.

У цьому розділі дослідження слід вказати, що метою є вивчення реакції глядачів на впроваджені нововведення, зокрема використання сучасних комунікативних форм (наприклад, месенджери, соціальні мережі, мультимедійні елементи) та їх вплив на розуміння гендерних стереотипів у контексті вистави. У виставі «Кохання-Листування» сучасні комунікативні форми, такі як емодзі, настрої картинок та гіфки, відіграли ключову роль у поглибленні сприйняття емоційних станів персонажів та підсиленні психологічного підтексту. Вони стали потужним інструментом для передачі настроїв, дозволяючи миттєво передавати емоції та внутрішні переживання героїв без потреби у додаткових словах. Емодзі, зокрема, виконували функцію візуальних підказок, що одразу давали зрозуміти емоційний стан персонажів — чи це радість, сум, чи гнів. Ці символи допомагали глядачам швидко орієнтуватися в настрої сцени, не втрачаючи зв'язку з її емоційною атмосферою. Настрої картинок, які супроводжували повідомлення, додавали додатковий контекст до діалогів, вносячи візуальні акценти, що підсилювали емоційний фон вистави. Такі зображення могли бути як абстрактними, так і тематичними — наприклад, зображення природи чи певних об'єктів, що створювали атмосферу, або ж відображали внутрішні переживання героїв. Це дозволяло глядачам краще зрозуміти, що відбувається в головах персонажів, а також додавало символічний підтекст до їхніх реплік. Особливе місце серед цих елементів займають гіфки, які надавали динаміки сценам. Вони виступали як короткі візуальні фрагменти, що зображали емоційні реакції персонажів або ключові моменти розвитку сюжету. Гіфки дозволяли глядачам відчувати рух і зміни емоційних станів героїв, що значно збільшувало емоційний заряд сцени. Короткі, динамічні рухи у вигляді гіфок підсилювали сприйняття інтенсивних моментів, надаючи їм більшу виразність. Всі ці елементи створювали багатий емоційний та символічний контекст, значно поглиблюючи сприйняття вистави. Вони дозволяли глядачам не лише зрозуміти, але й пережити емоційні стани персонажів, що сприяло більш інтуїтивному та глибокому сприйняттю вистави. З точки зору соціального та

емоційного впливу, ці нововведення допомогли зробити складні внутрішні переживання героїв більш доступними і зрозумілими для сучасної публіки.

Завдяки використанню таких сучасних комунікаційних форм, як емодзі, картинки і гіфки, вистава змогла значно посилити емоційний ефект, роблячи сюжет ближчим і доступнішим для глядачів, зокрема в контексті гендерних стереотипів. Ці інструменти дозволили по-новому трактувати ролі чоловіків і жінок, розширюючи межі сприйняття традиційних стереотипів.

Щодо методологічної складової. Для дослідження була проведена серія опитувань серед глядачів після перегляду вистави, що включала як закриті, так і відкриті питання. Опитування фокусувалося на кількох моментах:

- Сприйняття нових комунікативних форм, таких як інтеграція цифрових технологій чи соціальних мереж у сюжет.
- Оцінка впливу цих нововведень на сприйняття гендерних стереотипів.
- Емоційний і соціальний вплив нововведень на глядачів.

Глядачі відзначили, що введення сучасних комунікативних технологій дозволяє створити більш інтуїтивне й актуальне сприйняття сюжетних ліній. Багато респондентів вказали, що використання месенджерів або соціальних мереж у контексті вистави допомогло краще зрозуміти персонажів та їх емоції, адже цей підхід відображав реалії сучасного життя. Інтеграція нових комунікативних форм також вплинула на зміну сприйняття гендерних стереотипів. В опитуванні більшість респондентів вказали, що ці нововведення допомогли усвідомити більш складні та багатогранні образи персонажів, зокрема щодо гендерних ролей. Вони вказували на те, що використання таких інструментів дозволяє по-новому трактувати традиційні стереотипи та розширювати межі сприйняття ролей чоловіків та жінок.

З точки зору емоційного впливу, багато глядачів зазначили, що сучасні комунікативні форми значно поглиблюють емоційний досвід під час перегляду вистави. Вони підкреслювали, що нововведення допомогли краще емоційно відчувати внутрішній світ персонажів. З соціальної точки зору,

глядачі зазначили, що ці зміни сприяють більш відкритому і сучасному сприйняттю соціальних проблем, зокрема таких, як рівність, роль жінок та чоловіків у суспільстві, а також питання ідентичності.

На основі отриманих результатів можна стверджувати, що використання сучасних комунікативних форм справді впливає на сприйняття гендерних стереотипів, адже ці нововведення не тільки підсилюють емоційний зв'язок з персонажами, а й змінюють соціальні уявлення аудиторії. Глядачі більш відкрито сприймають питання гендерної рівності та ролі жінок і чоловіків завдяки інтеграції нових технологій, що робить тему більш актуальною та зрозумілою в сучасному контексті.

Загальний висновок з дослідження показує, що нововведення у виставі, особливо використання сучасних комунікативних форм, позитивно впливають на розуміння гендерних стереотипів, покращуючи емоційний і соціальний досвід глядачів. Це свідчить про успішність адаптації вистави, яка сприяє не лише змінам у сприйнятті персонажів, але й вносить нові соціальні акценти в театр.

Підсумовуючи відгуки глядачів, ми отримали картину, що після перегляду п'єси "Листи кохання" Альберта Герні, кожен може винести кілька важливих моральних уроків, що стосуються взаємозв'язків, любові, часу і вибору в житті:

1. Не відкладайте важливі почуття на потім

Історія Меліси і Ендрю нагадує, як важливо не відкладати свої справжні почуття, бо життя може швидко змінюватися. Затримка з визнанням любові чи з прийняттям рішень може призвести до втрати можливості для щастя і близькості. Обидва герої не зізнаються один одному в коханні на початку їхніх стосунків, і лише з часом (і занадто пізно) вони розуміють, що могли б бути щасливі разом, якби не відкладали ці емоції.

2. Не бійтеся змін і бути відвертими

Однією з причин, чому герої так і не стали парою, є їхній страх перед змінами в житті. Вони бояться відмовитися від комфорту вже усталених

шляхів, кар'єри та соціальних ролей. Мораль тут полягає в тому, що важливо бути відвертими з собою і з іншими, готовими до змін, якщо це може призвести до щастя.

3. Любов не завжди означає бути разом

Історія показує, що інколи любов може існувати навіть без фізичного спільного життя. Мелісу і Ендрю об'єднує глибока емоційна прив'язаність, навіть якщо вони не стали подружжям. Це може бути уроком про те, що любов не завжди має бути вимірювана традиційними соціальними нормами, і що вона може існувати у різних формах, навіть якщо люди не можуть бути разом через обставини.

4. Час є важливим ресурсом у житті

Час - це те, що не можна повернути. Кожен момент, який ми витрачаємо, є важливим, і тому важливо не витрачати його даремно. Мелісу і Ендрю поглинули інші справи, і вони втратили шанс бути разом, тому що зосередилися на зовнішніх факторах і не прийняли рішучих кроків у своєму житті вчасно. Це нагадує про те, як важливо цінувати час і робити важливі кроки, поки є можливість.

5. Не бійтеся обирати свій шлях

П'єса також акцентує на виборі і свободі вибору. І Меліса, і Ендрю у своєму житті обирають інших партнерів для шлюбу, але при цьому не можуть забути один одного. Вони залишаються прив'язаними до своїх уявлень про ідеальне кохання і часто сумніваються в правильності своїх рішень. Мораль тут у тому, що варто бути відвертим із собою, шукати своє щастя, а не жити відповідно до очікувань інших чи того, що здається правильним з точки зору суспільства.

6. Справжнє кохання - це не тільки обіцянки, а й реальні вчинки

Хоча Меліса і Ендрю постійно обмінюються листами і зізнаються один одному у своїх почуттях, вони так і не зробили кроків для того, щоб бути разом. Ця історія показує, що справжнє кохання повинно проявлятися не

тільки в словах, але й у конкретних вчинках, які підтримують або змінюють життя.

7. Цінність емоційних зв'язків

Врешті-решт, п'єса підкреслює важливість емоційних зв'язків, які можуть бути глибокими та тривалими, навіть якщо фізичні чи романтичні відносини не розвиваються так, як ми очікуємо. Зв'язок між Мелісою і Ендрю - це не просто дружба або романтичні стосунки, це глибоке, довірче спілкування, яке допомогло їм пережити труднощі.

ВИСНОВКИ

У даній магістерській роботі проведено комплексний аналіз гендерних стереотипів, їхнього впливу на взаємини персонажів та на процес створення вистави «Кохання-Листування» режисера С.В. Курчева. Основна мета дослідження — дослідити гендерні стереотипи у виставі та їхній вплив на драматургію й акторське мистецтво — була досягнута через виконання поставлених завдань.

Дослідження підтвердило, що гендерні стереотипи відіграють ключову роль у розвитку конфліктів між персонажами. Зокрема, характерні ролі, які суспільство накладає на Мелісу та Енді, визначають не лише їхню поведінку, але й вибори у житті, які зумовлюють трагічний фінал. Меліса є символом свободи та бунту проти соціальних норм, тоді як Енді — втіленням стабільності та стриманості, що ілюструє типові гендерні стереотипи.

У роботі також підкреслено, що соціальні очікування створюють бар'єри для розвитку персонажів. П'єса виявляє, як взаємодія гендерних ролей та соціальних норм впливає на стосунки, формуючи внутрішні та міжособистісні конфлікти. Листування героїв стає простором, де вони можуть висловлювати свої справжні почуття, але водночас воно виступає обмеженням їхньої фізичної близькості.

Наукова новизна дослідження полягає у глибокому аналізі сценічної версії твору через призму гендерних стереотипів, а також у розкритті нових підходів до роботи над роллю Меліси. Практична цінність результатів полягає у можливості їхнього використання в освітньому процесі, зокрема в аналізі театральних постановок, акторській роботі та розробці творчих методик.

Робота демонструє, що театральне мистецтво може не лише відображати, а й критично осмислювати соціальні стереотипи, сприяючи їхньому переосмисленню глядачами [32]. Цей підхід залишається актуальним для сучасного театру, де теми рівності та ідентичності все більше привертають увагу.

Попри різноманітні режисерські рішення, основна ідея п'єси залишилася незмінною: необхідність цінувати моменти життя тут і зараз, не відкладати почуття на потім, адже час невблаганний.

Це цікавий приклад того, як класичний текст може знайти нове звучання, якби ця робота була для іншого призначення, то мала б менший об'єм, я намагалася кожен розділ зробити одночасно автономними один від одного але й пов'язаними, іноді зустрічаються повтори, наголошення на

деяких фактах. Щоб обравши один будь який підрозділ можна було все одно дізнатися повноцінну історію. "Листи кохання" Герні - це розповідь про невикористані можливості, емоційну близькість, втрату і час, який неможливо повернути. Глядач може винести мораль, що важливо не зволікати зі своїми емоціями і рішеннями, цінувати час і обирати щастя, навіть якщо це означає змінити все своє життя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. A.R.Gurney на Geni.

URL: <https://www.geni.com/people/A-R-Gurney/6000000043571318122> (дата звернення: 10.11.2024).

2. Акторське мистецтво: практичні поради. URL: <https://actorstudio.com.ua/practical-tips> (дата звернення: 12.11.2024).

3. Баррі, С. Гендерні ролі в сучасному суспільстві: вплив на міжособистісні стосунки. Харків: Фоліо, 2018. 312 с.
4. Бем, Сандра Л. Гендерна схема: когнітивна теорія гендерного розвитку. Пер. з англ. Київ: Наукова думка, 2015. 188 с.
5. Богаченко Л. О. Соціальна адаптація особистості в контексті гендерних стереотипів. Науковий вісник Інституту психології. 2021. № 2. С. 89-96.
6. Вебстерський словник англійської мови. URL: <https://www.merriam-webster.com/> (дата звернення: 14.11.2024).
7. Вікіпедія. Листи кохання (п'єса). URL: [https://en.wikipedia.org/wiki/Love_Letters_\(play\)#cite_note-5](https://en.wikipedia.org/wiki/Love_Letters_(play)#cite_note-5) (дата звернення: 01.11.2024).
8. Вікісловник. URL: <https://uk.wiktionary.org/wiki> (дата звернення: 10.12.2024).
9. Гендерні стереотипи у ЗМІ: вплив на суспільну думку. URL: <https://www.mediascience.com.ua/gender/impact> (дата звернення: 18.11.2024).
10. Глосарій акторських термінів. URL: <https://www.actortrainingresources.com/glossary> (дата звернення: 12.12.2024).
11. Грей, Джон. Чоловіки з Марсу, жінки з Венери: психологія міжособистісних стосунків. Київ: Центр учбової літератури, 2016. 240 с.
12. Грінченко С. С., Іванова О. М. Соціальна значущість гендерної рівності в культурі. Вісник Національного університету «Києво-Могилянська академія». 2022. Т. 25, № 2. С. 15-22.
13. Драматична служба драматургів. Листи кохання. URL: <https://www.dramatists.com/cgi-bin/db/single.asp?key=996> (дата звернення: 01.11.2024).
14. Елліс, М. Соціальні ролі: гендер та суспільство. Пер. з англ. Київ: Академія, 2017. 275 с.
15. IMDb. Листи кохання (1999). URL: <https://www.imdb.com/title/tt0171492/> (дата звернення: 15.11.2024).
16. Ключові техніки І. Чаббак: збірка вправ. URL: <https://chabbaktechniques.com> (дата звернення: 15.12.2024).

17. Кондратюк С. М. Гендерний підхід у психології: теорія та практика. Львів: Психологічний прес, 2019. 204 с.
18. Кримська Н. Ю. Гендерна соціалізація в родинному вихованні: історичний аспект. Український соціологічний журнал. 2020. № 3. С. 21-28.
19. Литвиненко О. Вплив гендерних ролей на формування особистості: соціокультурний аспект. Гендерні дослідження. 2019. № 4. С. 34-40.
20. МакКей, Д. Гендерна психологія: основи теорії та практики. Львів: Світ, 2020. 256 с.
21. McConachie, Bruce. "The Dining Room: A Tocquevillian Take on the Decline of WASP Culture." A. R. Gurney: A Casebook. Ed. Arvid F. Sponberg. New York: Routledge, 2004. 101-109. Print.
22. Оксфордський словник англійської мови. URL: <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/> (дата звернення: 10.11.2024).
23. Політко. Погляд на The Dining Room. URL: <https://www.politico.com/states/new-york/albany/story/2011/10/an-early-play-by-gurney-examines-the-life-of-the-new-england-wasp-with-a-slightly-too-heavy-hand-001482> (дата звернення: 07.12.2024).
24. Практичний посібник актора: сучасні методики. URL: <https://modernacting.com.ua/manual> (дата звернення: 12.11.2024).
25. Психологічний словник: англійсько-український та українсько-англійський. Упорядник: І. О. Сухомлин. Київ: Либідь, 2023. 300 с.
26. Психофізичний тренінг з акторської майстерності. URL: <http://arts-library.com.ua/bitstream/123456789/227/1/%D0%9F%D1%81%D0%B8%D1%85%D0%BE%D1%84%D1%96%D0%B7%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B8%D0%B9%20%D1%82%D1%80%D0%B5%D0%BD%D1%96%D0%BD%D0%B3%20%D0%B0%D0%BA%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D1%97%20%D0%BC%D0%B0%D0%B9%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%BD%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%96%202006.pdf> (дата звернення: 10.11.2024).

27. Пулітцерівська премія. URL: <https://www.laginlib.org.ua/biblioteka-chytacham/prestyzhni-literaturni-premiyi/mizhnarodni-literaturni-premiyi/pulittserivska-premiya/> (дата звернення: 03.11.2024).
28. Рецензія на виставу «Листи кохання». URL: <https://teatr-koryfeiv.com.ua/news/u-teatri-korifeyiv-prezentovali-melodramu-rezhisera-sergiya-kurcheva-persha-elektronna-gazeta> (дата звернення: 03.10.2024).
29. СтейджАгент. Огляд п'єси «Листи кохання». URL: <https://stageagent.com/shows/play/6753/love-letters/clips> (дата звернення: 10.11.2024).
30. Техніки акторської імпровізації: збірник. URL: <https://improvactors.com.ua/techniques> (дата звернення: 09.12.2024).
31. Український тлумачний словник. URL: <https://sum.in.ua/> (дата звернення: 15.11.2024).
32. Воробйова О. В. Гендерні стереотипи в сучасному суспільстві: соціологічний аналіз. Соціологічні студії. 2019. № 1. С. 45-52.
33. Конференційні матеріали 16-17 вересня 2024 року. URL: <http://www.wayscience.com/wp-content/uploads/2024/09/Conference-Proceedings-September-16-17-2024-1.pdf> (дата звернення: 11.11.2024).

ДОДАТКИ

Додаток 1.

Міжнародний електронний
науково-практичний журнал "WayScience"

Дата проведення:
16-17 вересня 2024 року

Тривалість - 6 год. (0,2 кр. ECTS)

СЕРТИФІКАТ

учасника конференції

II Міжнародна науково-практична інтернет-конференція
«ACHIEVEMENTS OF 21st CENTURY SCIENTIFIC COMMUNITY»

учасник

Копань Тетяна Олексіївна

Тема: «ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РОЛІ МЕЛІСИ У ВИСТАВІ «КОХАННЯ-ЛИСТУВАННЯ»
ЗА П'ЄСОЮ А. ГЕРНІ «LOVE LETTERS»»

Редакція журналу

м. Дніпро (Україна) – 2024 р.

[http://www.wayscience.com/wp-content/uploads/2024/09/Conference-
Proceedings-September-16-17-2024-1.pdf](http://www.wayscience.com/wp-content/uploads/2024/09/Conference-Proceedings-September-16-17-2024-1.pdf)

Додаток 2.

Додаток 3.

НАКАЗ
ДИРЕКТОРА-ХУДОЖНЬОГО КЕРІВНИКА КОМУНАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«КІРОВОГРАДСЬКИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ОБЛАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНО-
ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ІМ. М.Л. КРОПИВНИЦЬКОГО»

«05» вересня 2023 р. № 173
м. Кропивницький

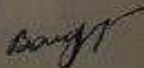
**Про початок роботи
над виставою**

На виконання плану по випуску нових вистав до репертуару Театру.

НАКАЗУЮ:

1. Розпочати роботу над виставою **«КОХАННЯ-ЛИСТУВАННЯ»**
мелодрама на 1 дію за п'єсою Альберта Герні «Листи кохання».
- 1.1. Постановочній групі у складі:

Режисер – постановник,	
сценографія та костюми	- Сергій КУРЧЕВ
Музичне оформлення	- Сергій КУРЧЕВ, Дмитро ЄРЬОМІН
Відеорежисер	- Тетяна БОВШИК
Помічник режисера	- Марина МАЛАХАТЬКО, Тетяна ПОПОВА.
- 1.2. Призначити на ролі:
Меліса – Тетяна КОПАНЬ
Енді – Микита КАПЕЛЮШНИЙ
2. Прем'єру призначити на жовтень 2023 року.
3. У наказі можливі доповнення та зміни.
4. Контроль за виконанням наказу залишаю за собою.

Директор – художній керівник **В'ячеслав ВАНДРАШЕК**
ща

Додаток 4.

світлина з сайту: <https://www.geni.com/people/A-R-Gurney/6000000043571318122>

Додаток 5.

Додаток 6.

Додаток 7.

Додаток 8

Додаток 9.

Додаток 10.

Додаток 11.

Додаток 12.

Додаток 13.

Додаток 14.

Додаток 15.

Додаток 16.

Додаток 17.

